DECRETA
SYNODI PLENARIÆ
EPISCOPORUM HIBERNIÆ.

MDCCCL.

DECRETA

SYNODI PLENARIÆ

EPISCOPORUM HIBERNIÆ

APUD THURLES

HABITÆ,

ANNO MDCCCL.

Jussu Superiorum.

DUBLINII:
APUD JACOBUM DUFFY,
RIPA VULGO DICTA, WELLINGTON QUAY.
1851.

DUBLINII:
EX TYPIS JOANNIS FRANCISCI FOWLER,
3 CROW STREET

INDEX.

VENERABILIBUS FRATRIBUS, ARCHIEPISCOPIS ET EPISCOPIS TOTIUS HIBERNIÆ.

PIUS PP. IX.

Venerabiles Fratres, salutem et Aplicam. Benedictionem. Magno quidem cum paterni animi nostri solatio cognovimus vos in nostræ sollicitudinis partem vocatos consilium iniisse de plenario conventu Episcoporum totius nationis celebrando, ut gravioribus nonnullis Ecclesiasticis negotiis consulatur. Pro certo enim habemus maximas inde utilitates vestras Ecclesias esse percepturas. Quod quidem consilium Nos vehementer in Domino probantes, Armacanum Antistitem totius Hiberniæ Primatem, virum probitate, doctrina, ac prudentia spectatissimum, attentis etiam peculiaribus adjunctis Delegatum Apostolicum renunciavimus, qui, eo quoque nomine, Synodum convocet, eique præsit cum facultatibus omnibus necessariis, et opportunis. Erit proinde vestrum, Venerabiles Fratres, Armacano Antistiti hoc munere aucto obsequi; ac volumus imprimis ut facta ab eodem

Synodi convocatione, omnes adesse teneamini, nisi legitimum obstet impedimentum ad tramitem SS. Canonum. Licet vero eidem Delegato apostolico peculiares instructiones tradendas curaverimus, vos tamen generatim monitos volumus, ut non modo responsis pro gravioribus nonnullis negotiis datis, quo par est studio inhærentes, sed illam potissimum curam geratis in Synodo ut disciplina decretis et rescriptis ab Apostolica Sede, vel Congregatione Propagandæ fidei præposita, pro nonnullis præsertim gravioribus istius regionis negotiis, alias editis, consentanea ac uniformis per omnes provincias et diœceses collatis consiliis constituatur. Acta vero, et decreta Synodi ad Sedem Apostolicam transmitti volumus, ut examine de more instituto judicium de illis feratur, ac si opportunum visum fuerit, suprema nostra auctoritate confirmentur ac roborentur. Cæterum, Ven. Fratres, firma spe tenemur fore ut susceptam hujus celebrandæ Synodi curam sic ad extremum studiose geratis, ut eam in maximam Catholicæ religionis prosperitatem cessisse vobiscum lætari possimus.

Datum Romæ sub annulo Piscatoris die VI. Aprilis, MDCCCL. Pontificatus nostri anno quarto.

De speciali mandato SSmi

A. PICCHIONI, Substitutus.

VEN. FRATRI PAULO CULLEN, ARCHIEPISCOPI ARMACANO, AC TOTIUS HIBERNIÆ PRIMATI.

PIUS PP. IX.

Venerabilis Frater, Salutem et Apostolicam Benedictionem. De firmanda augendaque Catholica Religione pro Apostolici muneris ratione sollicitis ea Nobis plerumque probanda occurrunt, quæ in utilitatem ipsius Religionis cessura videntur. Porro illud certum est ætate qualibet maximas in Ecclesia Dei utilitates importasse Episcoporum Conventus, seu Concilia, in quibus vel defensa Catholica fides est a grassantibus hæresum monstris, vel ea salubriter instituta sunt, quæ ad instaurandam tuendamque pertinerent vitæ morumque disciplinam. Quapropter animum nostrum magnopere recreavit consilium per Venerabiles Fratres totius Hiberniæ Antistites initum de celebrando, consueta Synodali forma, plenario conventu Episcoporum totius nationis, ut gravioribus nonnullis ecclesiasticis negotiis provideatur. Quod quidem consilium Nos commendantes, et approbantes de consilio VV. FF. NN. S. R. E. Card^m. Propagandæ Fidei præpositorum pro Synodi hujus convocatione, et celebratione perficienda, attentis etiam peculiaribus circumstantiis Tibi Delegati Apostolici munus demandandum censuimus. Te igitur, Venerabilis Frater, a quibusvis excommunicationis, et

interdicti, aliisque ecclesiasticis sententiis, censuris, et pœnis quovis modo, vel quavis de causa latis, si quas forte incurreris, hujus tantum rei gratia absolventes ac absolutum fore consentes ad hujusmodi synodum convocandam et celebrandam Delegatum Apostolicum per has nostras litteras eligimus et constituimus, Tibique facultates omnes ad hoc necessarias et opportunas tribuimus, et impertimus. Tibi vero peculiariter demandamus, ut instructiones a memorata Cardinalium congregatione pro Synodi celebratione traditas, nec non Decreta et Rescripta ab Apostolica Sede, vel supradicta Congregatione alias edita pro nonnullis præsertim gravioribus negotiis regionis istius exequenda cures, studeasque demum ut disciplina ejusmodi in praxi servanda admittatur, quæ, et memoratis decretis consentanea existat, et uniformitatem per omnes Provincias, et Diœceses inducat. Denique synodi acta, et statuta ad Apostolicam Sedem transmittes, ut ejus examini subjiciantur, ac si opportunum videatur, ejusdem auctoritate confirmentur, ac roborentur. Jam vero confidimus ut pro tuo eximio religionis studio, doctrina, prudentia sic recte commissi muneris partes gessurus sis, ut hujusmodi Synodi celebratio, Deo bene juvante, in maximum cedat Catholicæ religionis incrementum. Non obstantibus etiam speciali atque individua mentione dignis in Contrarium facientibus quibuscumque. Datum Romæ sub annulo Piscatores die VI. Aprilis, MDCCCL. Pontificatus Nostri, Anno.

De Speciali Mandato SS^mi.
A Picchioni Substitutus.

INSTRUCTIO S. CONGREGATIONIS DE QUA IN BREVIBUS SUPRA.

Illustrissime ac Reverendissime Domine.—Cum in litteris Apostolicis pro Synodo Nationali Episcoporum Hiberniæ mox celebranda mentio fiat de instructionibus per S. Congregationem tradendis, Amplitudini suæ illas statim significandas duxi, atque ea ratione ut Collegis quoque paterent.

Primo itaque admonendos cures Episcopos, atque alios etiam qui quovis titulo Synodi participes sint extituri, ut super deliberationibus secretum servare studeant. Id profecto duabus potissimum rationibus præstandum patet, primo quidem ex eo quod Synodi acta et decreta Sedis Apostolicæ examini ac judicio sunt reservanda; deinde verò quod cum in regione ista præsertim consuetudo invaluerit ut de quibuscumque causis, etiam sacratioribus, polemicæ quæstiones in publicis ephemeridibus exagitentur, si id contingeret ex vulgatis imprudenter iis, quæ in Synodo pertractantur, periculum adest ne graviora etiam mala ex ipso profluant remedio. Ea vero occasione Episcopi videntur admonendi generatim ut, cum de nonnullis quæstionibus haud inter se conveniant, abstineant ab ineunda publica controversia per documenta typis edita, ac domesticas querelas ad maternum S. R. E. sinum potius deducant, non vero palam exhibeant, atque ipsis Catholicæ Fidei inimicis revelent.

Secundo, licet Synodus ex Episcopis potissimum coalescat,

attamen juxta praxim sæpius servatam, valde opportunum videtur si Presbyteri nonnulli veluti consultores atque administri adhibeantur: quod modo ad uniformitatem disciplinæ constituendam in collegiorum negotio, imprimis commendandum videtur. Attamen Episcopos peculiariter admoneas, quatenus Ecclesiasticos viros ætate ac probitate graves, solida ecclesiastica doctrina præditos, ob labores in vinea Domini exantlatos, cunctis venerabiles, eosque demum seligant, quos certum sit Episcoporum cœtui benevisos existere, eorumque fiduciam promerituros.

Quod demum spectat Lithurgicum Ordinem in Synodo servandum, nil obstat quominus illum sequi cures qui pro Synodis in Pontificali, vel Cæremoniali Romano continetur; vel ad normam eorum quæ in aliis probatis conciliis acta sunt providendum cures.

Demum si aliis de causis controversiæ enascantur ob ea, quæ formam Synodi spectant, vel quoad nonullorum jura in controversiam forsitan adducta, ipse interim prout melius videbitur, attentaque potissimum Collegarum sententia, judicium proferas, addita etiam si opus fuerit declaratione quod nullius juribus præjudicatum censeatur.

Precor Deum ut Te diu sospitem servet. Amplitudinis Tuæ,

Romæ, ex Adibus. S. C. de Pnda. Fide,

Die 18 Aprilis, 1850.

Ad officia Paratissimus,

J. PH. CARD. FRANSONI PRÆF.

Paulus, Dei et Apostolicæ Sedis gratia Archiepiscopus Armacanus, Primas totius Hiberniae, Delegatus sedis Apostolicae, etc.

Illmis. et Revmis. Fratribus, Archiepiscopis et Episcopis Hiberniae et aliis omnibus qui de jure Concilio Nationali interesse debent, salutem in Domino.

Cum consilium a cunctis Hiberniæ præsulibus proxime elapso anno initum de Synodo plenaria totius regni celebranda a Smo. D. N. PIO. PP. IX. feliciter regnante fuerit approbatum; cumque nobis idem Supremus Ecclesiæ Pastor (ut ex ejus litteris brevibus die vi. Aprilis datis et huic decreto adnexis constat), potestatem concesserit, qua ad normam sacrorum canonum eandem Synodum convocaremus, eidemque præessemus, etiam tamquam Delegatus Apostolicus; nos vi potestatis benigniter sic concessæ Synodum Nationalem totius Hiberniæ in civitate Thurlesia, in ædibus Seminarii, qui locus omnibus hujus regni Archiepiscopis commodus et opportunus visus est, ad xviii. Kalendas Septembres, in festo Bmæ. Virginis in cœlum Assumptæ, quæ incœptis nostris sit propitia, incipiendam, et diebus subsequentibus prosequendam, et Deo Optimo Maximo adjuvante, ad Ejus gloriam et laudem, et hujus fidelis populi salutem, absolvendam perficiendamque indicimus et convocamus. Conveniant itaque prout in brevibus Pontificiis jam citatis præscribitur, prædicto die et loco omnes Hiberniæ Archiepiscopi et Episcopi, et si qui alii inveniantur, qui ex jure hujusmodi

conciliis interesse debeant et possint, ut collatis consiliis ea omnia statuantur, quibus fides apud nos firmetur et custodiatur, et pericula arceantur quibus in hac regione exponitur, Dei cultus augeatur, sacramentorum decus promoveatur, ecclesiasticarum personarum munera et onera definiantur, denique omnia præstentur quibus mores emendari, controversiæ componi, vineæque florentes nostræ curæ commissæ latius dare omnium virtutum odorem possint. Singuli porro præsules in suis diœcesibus tempus et locum in quibus Synodus est habenda omnibus significent, ut si qui alii jus habeant ut intersint, notitiam convocationis opportunam habeant, et jus suum tempestive asserant, ut Synodo admittantur. Cæterum toto temporis intervallo quod inter præsentem Synodi convocationem et ejus celebrationem intercedet, præsules omnes enixe rogamus et hortamur, ut preces privatas ipsi effundant, et publicas præscripto Sacrorum Canonum per suas diœceses indicant, ut Pater cœlestis dives in misericordia visitare vineam suam in benedictionibus suis, et consilia actusque nostros aspirando prævenire, et adjuvando prosequi dignetur.

Datum Droghedæ, in Festo Corporis Christi,

Die 30 Maji, 1850.

Paulus, Dei et Apostolicæ Sedis gratia Archiepiscopus Armacanus, Primas totius Hiberniae, Delegatus sedis Apostolicae, etc.

Illmis. et Revmis. Fratribus, Archiepiscopis et Episcopis Hiberniae et aliis omnibus qui de jure Concilio Nationali interesse debent, salutem in Domino.

Aliis nostris litteris die trigesimo Maji datis, plenarium Hiberniæ Concilium die decimoquinto Augusti in festo Assumptionis Beatissimæ Virginis Mariæ, Thurlesiæ habendum, indiximus. Cum vero ob graves causas id celebrare ad præstitutum diem non liceat, prædictum Concilium eadem auctoritate qua illud indiximus in diem vigesimum secundum ejusdem mensis Augusti differimus et prorogamus. Itaque eo die, omnes Archiepiscopos et Episcopos, ceterosque qui Concilio interesse debent, rogamus in Domino et requirimus ut in eandem civitatem conveniant initium Synodali actioni prædicto die vigesimo secundo Augusti solemniter daturi. Interim Deum iterum atque iterum exorandum optamus ut suæ Spiritum sapientiæ mentibus nostris infundere dignetur quatenus Eo inspirante opportunis modis quæ recta sunt exequi et malis omnibus obviare possimus.

Datum Droghedæ,

Die 6 Augusti, Anni 1850.

RESCRIPTUM QUO

DECRETA

APPROBANTUR.

Decreta Concilii Hibernensis apud Thurles superiore anno habiti præsidente R. P. D. Paulo Cullen, Archiepo. Armachano, Hiberniæ Primate, ac Delegato Aplico. ad quod ex universa Hibernia Episcopi convenerant, S. Congregationi de Propaganda Fide exhibita fuerunt. Mature vero omnibus perpensis in generali ejusdem S. C. Conventu habito die 28 Aprilis hujus anni, Emi. Patres censuerunt, nonnullis adhibitis emendationibus* juxta tradendam Instructionem, Decreta omnia esse probanda, atque executioni mandanda. Hanc vero S. Congnis sententiam Sanctissimo Dno. Nro. Pio PP. IX., ab infrapto ejusdem S. C. Secrio relatam in audientia die 4 Maji, Sanctitas sua eamdem in omnibus confirmavit ac servari præcepit.

Dat. Romæ ex aed. dictæ S. Congnis, die 23 Maji, 1851.

J. PH. CARD. FRANSONI PRÆF.

LOCUS ◎ SIGILLI.

ALEXANDER BARNABO, a Secretis.

* Emendationes litteris cursivis insertæ propriis locis sunt.

DECRETA.

DE APERIENDA SYNODO.

In nomine Sanctissimæ ac Individuæ Trinitatis, Patris, et Filii, et Spiritus Sancti.

Nos, Paulus S. Sedis Apostolicæ Delegatus, Archiepiscopus Armacanus, et totius Hiberniæ Primas, ad laudem ac gloriam Omnipotentis Dei et Salvatoris nostri Jesu Christi, ad honorem Beatissimæ Virginis Mariæ, Sanctorum Apostolorum Petri et Pauli, Sancti Patritii, et omnium Sanctorum, ad incrementum fidei ac Religionis Catholicæ, ad pacem et unionem Ecclesiæ hujus regionis promovendam, et ad reformationem Cleri et Populi, statuimus ac decernimus, de consilio et consensu Reverendissimorum Epis-

coporum Hiberniæ, hoc ipso die, qui vigesimus secundus est mensis Augusti, adjutrice divina misericordia, initium fieri atque jam factum esse Concilii Nationalis Hiberniæ; quod rite et auctoritate etiam a S. Sede Apostolica, cujus Delegatus sumus, acceptâ, litteris datis die 30 Maji proxime elapsi, convocavimus, atque aliis postea die 6 Augusti datis, in hunc præsentem diem prorogavimus; quæ Concilii inchoatio felix sit ac fausta, et in religionis incrementum et majorem Dei gloriam, bene vertat.

DE MODO VIVENDI.

Cum omne datum optimum et omne donum perfectum desursum sit descendens a Patre luminum, cumque, nisi Dominus custodierit civitatem, frustra vigilet qui custodit eam, Synodus hæc nationalis fideles omnes, præcipue vero Episcopos et Sacerdotes monet et hortatur ut assidue divinam implorent opem, et sine intermissione preces Deo effundant, rogantes ut sapientiam assistricem sedium suarum de cœlo mittat, ut Patribus hujus Concilii adsit, et cum ipsis laboret. Omnes porro qui Concilio intersunt in meditationem divinarum rerum sedulo incumbant: Missæ sacrificium vel quotidie cele-

brent vel eidem devote assistant: Preces Horarias Divini Officii digne, attente, ac devote studeant recitare; et iisdem cum in Ecclesia solemniter celebrantur intersint: ea demum omnia, quæ de ratione vivendi jam a Sacrosancta Tridentina Synodo tam plene sunt tradita, et præ mente habeant et executioni mandare curent. Cum autem in eum finem hæc Synodus sit congregata ut promoveatur Dei honor atque gloria, Ecclesiæ decus augeatur, atque concordia sacerdotalis firmetur, omnia sedulo sunt evitanda, quæ ad animos concitandos, aut ad charitatis vinculum violandum tendant. In sententiis itaque dicendis magna verborum moderatio adhibenda est, et ab omni violentia et perturbatione abstinendum. Magna tamen libertas in iis quæ sentiunt proferendis, est omnibus in Domino concedenda.

DE PRÆJUDICIO NON AFFERENDO.

Quod si cui contigerit in hanc nationalem Synodum non jure admissum fuisse, vel suo proprio loco non sedere, sententiamve dicere, aut aliud quidpiam agere ; vel si forte aliqua ratione, propria alicui privilegia non concedantur, declaramus ac decernimus

nullum ipsi jus novum esse ideo acquirendum vel præjudicium inferendum: omnium enim jura sarta tectaque esse volumus.

DE OFFICIALIBUS.

Cum autem ad hujus nationalis Concilii actiones et tractationes ministri nonnulli requirantur, ideo sequentes eliguntur; nempe,

Promotor:—Rev^{mus} Dominus, Episcopus Clonfertensis.

Secretarii:—Reverendi Domini, Dominicus O'Brien; Patritius Leahy; Petrus Cooper.

Cæremoniarii:—Reverendi Domini, Laurentius Forde; Mattheus Keogh; Thomas M'Hale.

DE JUDICIBUS CAUSSARUM PERSONALIUM IN SYNODO OCCURRENTIUM.

Ne vero singulorum causæ, rerum graviorum quæ a Nobis in hoc Nationali Concilio agi debent, cursum impedire possint, ideo Rev$^{mi.}$ Domini, Episcopus Clogherensis, Episcopus Ossoriensis, et Episcopus Kilmorensis huic muneri præficiuntur, ut absentium

excusationes, causasque ante dimissam Synodum abeundi, si quæ a quopiam allegentur, cognoscant, easque ad nos deferant.

DE NON DISCEDENDO.

Demum universis qui ad hanc Synodum Nationalem convenerunt, in virtute sanctæ obedientiæ et sub pœnis in jure statutis præcipimus, ne antequam Synodus ad exitum perducta fuerit, et ejus acta subscripta, discedant, nisi ob justas et rationabiles causas facultatem recedendi aliquis a Patribus obtinuerit.

DE FIDE CATHOLICA.

1. "Nullæ sunt majores divitiæ", inquit sapienter Augustinus, "nulli thesauri, nulli honores, nulla mundi hujus major substantia, quam est Fides Catholica, quæ peccatores homines salvat—infirmos curat—catechumenos baptizat—fideles justificat—pœnitentes reparat—justos augmentat—martyres coronat—virgines et viduas et conjuges casto pudore conservat—clericos ordinat—sacerdotes consecrat,

regnis cœlestibus præparat, in æterna hæreditate cum angelis sanctis communicat" (Serm. 1. de Verbo Dei). Quæ quidem verba tamquam in compendio ea omnia exprimere videntur, quæ in Sacris Litteris de Fide traduntur, et clarissime ostendunt quanto in pretio præclara illa virtus sit habenda.

Itaque constitutiones nostræ initium sumant a fide oportet, sine qua impossibile est placere Deo, *et sine qua nihil sanctum, nihil castum, nihil vivum* (S. Leo. Serm. 4 in Nat. Domini). Licet enim in Domino gloriari possimus regionem hanc nostram, divino beneficio, nunquam fœdatam inventa nova aliqua hæresi fuisse, tamen in re tanti momenti vigilare nos oportet, et contendere ut depositum tam pretiosum omni cura et quam accuratissime custodiatur.

2. Imprimis itaque cum Concilio Tridentino dicimus, fidem esse humanæ salutis initium, fundamentum, et radicem omnis justificationis, sine qua impossibile est placere Deo, et ad filiorum ejus consortium pervenire (Sess. VI. c. 8). Deinde firmissime et constantissime eam profitemur fidem, atque ab omnibus nostræ jurisdictioni subjectis teneri volumus, quam, à Christo Domino per Apostolos acceptam, Sacrosancta Apostolica Romana profitetur Ecclesia, quæ omnium Ecclesiarum Mater est et Magistra (Trid. S. 7. c. 3. de Bapt.), extra

quam nec vera fides, neque salus æterna inveniri potest—cujus quidem ecclesiæ visibile in terris caput est Romanus Pontifex, Successor Beati Petri Principis Apostolorum, in universum orbem tenens primatum, et verus Christi Vicarius, omnium Christianorum pater et doctor, cui pascendi, regendi, et gubernandi universalem Ecclesiam plena a Domino N. J. C. potestas in B. Petro tradita est (Conc. Flor. XXII.). Itaque quidquid Romana Ecclesia de fide divina credendum proponit ex intima cordis sententia credimus et credere debemus; et quidquid rejicit et damnat, rejicimus et damnamus; ac propterea errores omnes quos Romani Pontifices tamquam fidei adversos proscripserunt, nos proscribimus et damnamus, atque pro virili parte conabimur ut nullum eorum vestigium in nostris diœcesibus inveniatur.

DE FIDEI PROFESSIONEM EMITTENDO.

3. Cum iis, qui corde in fide firmi sunt, et stabiles ad justitiam, ore insuper confessio facienda sit ad salutem; Concilii Tridentini decreto adhærentes, professionem fidei a Pio IV. præscriptam quam nosmetipsi cum Synodus hæc solemniter aperiretur, publice edidimus, et quam huic decreto, ut ad manum

habeatur, subnecti curabimus, ab infrascriptis in suis respective diœcesibus emittendam decernimus. Illam nempe emittant 1°. Episcopi aliique de clero, recens de beneficiis Ecclesiasticis provisi, aut Sacris ordinibus initiati, in Diœcesana Synodo primo celebranda.

2°. Dignitates aut Canonicatus obtinentes, post possessionem obtentam tum in manibus Episcopi vel ejus Vicarii Generalis seu officialis, tum in Capitulo infra bimestre.

3°. Beneficia cum Animarum cura recipientes post possessionem infra idem tempus in manibus tantummodo Episcopi vel Vicarii Generalis.

4°. Item novus Vicarius Generalis.

5°. Docentes publice vel privatim Theologiam, Philosophiam vel Jus Canonicum.

Quodsi ii qui hic recensiti sunt, aut alii qui de jure tenentur (nam omnes hic recensere nobis necessarium non est), professionem fidei emittere negligant, sciant se subjacere pœnis quæ adversus contumaces a Pio IV. in Bulla "In Sacrosancta" an. 1564 latæ sunt, et aliis Episcoporum arbitrio ferendis.

PROFESSIO FIDEI, JUXTA FORMAM PII IV.

Ego *N*... firma fide credo, et profiteor omnia et singula, quæ continentur in Symbolo fidei, quo sancta Romana Ecclesia utitur; videlicet:

Credo in unum Deum, Patrem omnipotentem, factorem cœli et terræ, visibilium omnium et invisibilium. Et in unum Dominum Jesum Christum, Filium Dei, unigenitum; et ex Patre natum ante omnia secula; Deum de deo, Lumen de lumine, Deum verum de Deo vero; genitum, non factum, consubstantialem Patri, per quem omnia facta sunt. Qui propter nos homines, et propter nostram salutem descendit de cœlis. Et incarnatus est de Spiritu sancto ex Maria Virgine; et Homo factus est. Crucifixus etiam pro nobis sub Pontio Pilato, passus, et sepultus est. Et resurrexit tertia die secundum Scripturas. Et ascendit in cœlum, sedet ad dexteram Patris. Et iterum venturus est cum gloria judicare vivos et mortuos; cujus regni non erit finis. Et in Spiritum sanctum Dominum, et vivificantem; qui ex Patre Filioque procedit: qui cum Patre et Filio simul adoratur, et conglorificatur: qui locutus est per Prophetas. Et unam sanctam Catholicam et Apostolicam Ecclesiam. Confiteor unum Baptisma in remissionem peccatorum. Et expecto resurrectionem mortuorum: et vitam venturi seculi. Amen.

Apostolicas et Ecclesiasticas traditiones, reliquasque ejusdem Ecclesiæ observationes et constitutiones firmissime admitto, et amplector.

Item sacram Scripturam, juxta eum sensum, quem tenuit et tenet sancta Mater Ecclesia, cujus est judicare de vero sensu, et interpretatione sacrarum Scripturarum, admitto: nec eam unquam, nisi juxta unanimem consensum Patrum, accipiam et interpretabor.

Profiteor quoque septem esse vere et proprie Sacramenta novæ Legis, a Jesu Christo Domino nostro instituta, atque ad salutem humani generis, licet non omnia singulis, necessaria; scilicet Baptismum, Confirmationem, Eucharistiam, Pœnitentiam, Extremam Unctionem, Ordinem, et Matrimonium, illaque gratiam conferre: et ex his Baptismum, Confirmationem et Ordinem, sine sacrilegio iterari non posse.

Receptos quoque et approbatos Ecclesiæ Catholicæ ritus, in supradictorum omnium Sacramentorum solemni administratione, recipio et admitto.

Omnia et singula, quæ de peccato originali et de justificatione in sacrosancta Tridentina Synodo definita et declarata fuerunt, amplector et recipio.

Profiteor pariter in Missa offerri Deo verum, proprium et propitiatorium Sacrificium pro vivis et defunctis: atque in sanctissimo Eucharistiæ Sacramento esse vere, realiter, et substantialiter corpus et san-

guinem, una cum anima et divinitate Domini nostri Jesu Christi: fierique conversionem totius substantiæ panis in corpus, et totius substantiæ vini in sanguinem; quam conversionem Catholica Ecclesia Transubstantiationem appellat.

Fateor etiam sub altera tantum specie, totum atque integrum Christum, verumque Sacramentum sumi.

Constanter teneo Purgatorium esse, animasque ibi detentas fidelium suffragiis juvari.

Similiter et Sanctos una cum Christo regnantes, venerandos, atque invocandos esse; eosque orationes Deo pro nobis offerre; atque eorum reliquias esse venerandas.

Firmissime assero, imagines Christi, ac Deiparæ semper virginis, necnon aliorum Sanctorum, habendas et retinendas esse; atque eis debitum honorem ac venerationem impertiendam.

Indulgentiarum etiam potestatem a Christo in Ecclesia relictam fuisse, illarumque usum Christiano populo maxime salutarem esse affirmo.

Sanctam Catholicam, et Apostolicam Romanam Ecclesiam, omnium Ecclesiarum matrem et magistram agnosco: Romanoque Pontifici, beati Petri Apostolorum Principis successori, ac Jesu Christi Vicario, veram obedientiam spondeo ac juro.

Cætera item omnia a sacris Canonibus, et œcu-

menicis Conciliis, ac præcipue a sacrosancta Tridentina Synodo tradita, definita, et declarata, indubitanter recipio atque profiteor; simulque contraria omnia, atque hæreses quascumque ab Ecclesia damnatas, et rejectas, et anathematizatas, ego pariter damno, rejicio, et anathematizo. Hanc veram Catholicam fidem, extra quam nemo salvus esse potest, quam in præsenti sponte profiteor, et veraciter teneo, eamdem integram et inviolatam, usque ad extremum vitæ spiritum constantissime, Deo adjuvante, retinere, et confiteri; atque a meis subditis, seu illis quorum cura ad me in munere meo spectabit, teneri, doceri et prædicari, quantum in me erit, curaturum, ego idem, *N.* spondeo, voveo, ac juro. Sic me Deus adjuvet et hæc sancta Dei Evangelia.

DE FIDEI PERICULIS EVITANDIS.

4. Cum fidem omnibus thesauris rebusque humanis longe antehabendam esse pateat, facile est hinc concludere eam omni cautela et vigilantia esse servandam et evitanda esse pericula quibus exponatur. Scilicet, thesaurum in vasis fictilibus portamus, et vaferrimi hostes generis humani nos

perdere quærentes, insidias nobis struere nunquam desinunt. Cum vero notum sit perditos quosdam homines et Ecclesiæ Catholicæ infensissimos hostes in quibusdam hujus regni regionibus pecunia, elargitionibus et omni corruptelarum genere conari ut pauperiores, et fame et aliis calamitatibus afflictos Catholicos ab avita fide seducant, quo scilicet eos apostatas, hypocritas, et filios gehennæ efficiant, Episcopos illorum locorum et alios omnes viros Ecclesiasticos in Domino hortamur, ut sæpissime populo exponant fidei præstantiam, et pericula et damna denuncient quibus apostatæ exponuntur. Curent etiam Episcopi ut Parochi diligentissime de iisdem rebus agant, utque omni prudentia et charitate se hujusmodi *magistris erroris* opponant. Hortentur quoque omnes ut sæpe mente recolant, quam insigne sit beneficium quod gratuito Dei dono sunt consecuti, dum adhuc tot alii inter quos ipsi vivunt, abdito sane hominibusque impervio consilio, *Catholicæ Ecclesiæ vocem audire recusant.* Hac enim ratione fiet ut dum debitas Largitori optimo pro fidei munere grates majori quo valent studio reddant et habeant; auxilium a Deo ad fidem conservandam consecuturi sint et firmius veritati revelatæ adhæsuri.

5. Quo facilius finis imponi possit eorum conatibus, qui fidem Catholicam eradicare conantur, hortamur Episcopos, ut quam sæpissime optimos

divini verbi præcones in loca mittant ubi prædicti conatus fiunt, qui populum fidelem instruant, et errores irrepentes refellant. Videant quoque, ut si fieri possit in iis locis sacræ missiones a sacerdotibus Congregationis S. Vincentii, a Patribus Societatis Jesu, aut ab aliis fiant; utque præterea piæ sodalitates inter fideles instituantur quæ finem istum habeant ut fidem pauperiorum servent eosque a periculis custodiant.

6. Optandum quoque est ut libelli pii et qui fidem Catholicam defendunt, quamplurimum disseminentur. Rejiciendi autem omnino sunt libri damnati, et qui ad errores disseminandos conscripti sunt.

7. Catholicos laicos cum acatholicis hortamur de rebus ad religionem pertinentibus non agere. Vetamus ne publice, absque ordinarii licentia, ab aliquo, sive laico sive clerico, cum iisdem disputationes ineantur; quippe ex ejusmodi disceptationibus vix quidquam boni fructûs expectari potest, et ferme semper accidit ut Christiana pax et charitas violentur.

8. Cavendum ne ii qui heterodoxis famulantur, precibus acatholicis a suis heris recitari solitis assistant, aut alia in re fidei detrimentum patiantur. Nisi famuli prædicti jus retineant libere religionem catholicam exercendi, et omnia peragendi quæ a Sancta Ecclesia præscribuntur, servitium dimittant quod sine periculo aut conscientiæ læsione retinere non possunt.

9. Videant Episcopi ne nautæ aut milites catholici rei sacræ heteredoxorum adesse cogantur. Cum enim ii parati sint vitam et sanguinem pro republica tuenda profundere, id certe ipsis debetur ut libere Deo juxta avitæ fidei dictamina inservire possint, quin conscientiæ labem inurant. De eorum etiam filiis, præsertim si orphani sint, pia pastorum sollicitudo est excitanda, ne in aliena religione educentur.

10. Si qui catholici ex hac in exteras regiones profecturi sunt, eos hortandos esse existimamus ut in loca minime se conferant ubi copiam exercendi religionem suam non habeant. Antequam vero proficiscantur cavendum ut Sacramenta Pœnitentiæ et Eucharistiæ suscipiant, utque etiam litteras testimoniales a parochis subscriptas secum deferant quibus eos baptizatos fuisse constet, nec non solutos esse, prout res se habeat, vel legitimo conjunctos matrimonio.

11. Catholici hæreticorum templa invisere, ut cultui eorum adsistant, omnino prohibentur. Ab hæreticorum etiam concionibus audiendis prorsus abstineant, et eorum libros de religione tractantes nunquam legant.

DE SACRAMENTIS.

Cum proxime elapsis sæculis fides catholica in hac regione, gravissimis propositis pœnis, proscripta esset, et ritus sacri in angulis et latibulis sæpissime exercerentur, fieri non potuit ut ea omnia quæ ad decorem et majestatem divini cultus, ab Ecclesia sunt statuta, servarentur.

Optaret hæc Synodus ut ea omnia quæ, ob temporum calamitates, Ecclesiæ legibus minus conformia, præsertim in Sacramentorum administratione, inducta sunt, ad normam generalis disciplinæ quam citissime reducerentur ; verum cum, ut ait S. Augustinus, "*quæ utilitate juvant, novitate quandoque perturbant*", sequentia tantum ad renovationem disciplinæ hac in re spectantia monenda aut statuenda censet.

1°. Ritus omnes præscripti in Rituali Romano, Rubricis Missalis, et Pontificali Romano pro Sacramentorum administratione, quantum circumstantiæ hujus regionis permittunt, accurate observentur.

2°. Curandum est ut typis edatur Rituale Romanum integrum quod omnes Sacerdotes nostri adhibere teneantur. In appendice partes quæ Anglice in quorumdam Sacramentorum administratione adhiberi solent, edi poterunt, nec non exhortationes quædam quæ cum fructu in iisdem Sacramentis administrandis

legi poterunt, et has exhortationes specialis congregatio, ad hoc posthac nominanda, parandas suscipiet.

3° Volumus ut praxis administrandi Sacramenta in Ecclesiis, in quantum commode fieri poterit, introducatur.

4° Cum magni momenti sit ut vis, efficacia, et dignitas Sacramentorum rite a fidelibus intelligatur, ea quæ habet S. Carolus in Sacramentali Ambrosiano, seu instructionibus generalibus pro administratione omnium Sacramentorum, in mentem parochorum revocamus:—"Sacramenti quod ministrabit (Sacerdos) vim, rationem, usum, salutaresque fructus, prout temporis ac personæ ratio et præsentium multitudo tulerit, diligenter explicabit, præsertim Catechismi Romani doctrinis inhærendo. Cum vero cæremoniæ, quæ ad Sacramenta adhibentur, mentes illorum qui eas intuentur accurateque observant ad sublimium rerum cogitationem erigant, fidemque et charitatem in iis ipsis excitent, earum etiam vim sanctioresque significationes ut diligentissime poterit idem populo exponet cum usu venerit" (Acta Eccles. Mediolanensis. Patav. 1754. Fol. tom. 1. pag. 420).

5° In oblationibus quæ ex veteri et recepto usu fieri solent occasione administrationis quorumdam Sacramentorum, caveant Parochi ne aliquid fiat quod simoniam aut avaritiam sapiat. Sacramenta vero numquam denegentur eo sub prætextu quod

oblationes istæ dandæ non sint; alioquin noverint delinquentes se ad arbitrium Ordinarii esse puniendos.

DE BAPTISMO.

6°. Cum Baptisma ad salutem necessarium sit, Dei benignitate factum est, ut a quolibet homine valide conferri possit. Curandum itaque est a Parochis ut singuli fideles, præsertim vero obstetrices, modum et formam illius ministrandi norint, ut in casu necessitatis illud rite conferant.

7°. Ob præteritorum temporum calamitates usus in hanc regionem inductus est, Baptisma in domibus privatis conferendi. Cum sine magno incommodo in pluribus locis hæc consuetudo aboleri nunc possit, *prœcipimus* ut in locis prædictis hoc Sacramentum in Ecclesiis in posterum conferatur. Quod si infantes in periculo mortis sint, aut si longe degunt ab Ecclesiis, ita ut ad eas tuto ferri non possint, tunc morem jam inductum necessitas mutari non sinit.

8°. Meminerint Parochi Rituale Romanum et Ecclesiæ consuetudinem exigere ut aqua in Baptismo adhibenda, infuso Oleo et Chrismate benedicatur, vel Sabbato Sancto, vel Sabbato Pentecostis, vel, si

necessitas exigat, alio tempore ante Baptismi administrationem. Caveant itaque ut quam primum fontes baptismales in Ecclesiis Parochialibus erigantur et custodiantur, apud quos Baptismus conferatur, et omnia quæ ad hujus Sacramenti administrationem in Rituali Romano præscribuntur, accurate serventur.

9°. Si quis acatholicus suos infantes Sacerdoti Catholico baptizandos offerat, et spes adsit eos catholicè esse educandos, omnino baptizentur, adhibitis tamen patrino vel matrina catholica. Quod si infantes hujusmodi in proximo aut probabili mortis sint periculo, Sacerdotes, si occasio se obtulerit, eos baptizare absque ulla dubitatione debent.

10°. Baptizantur sub conditione hi qui ad Religionem Catholicam in nostra regione convertuntur, eo quod constet plurimos esse inter Protestantes qui Baptismum nihili faciunt, aliosque esse qui illud haud servata propria materia aut forma administrent. Usum itaque istum retinendum esse volumus, nisi plane constet ex fide dignis testimoniis personam de qua agitur baptizatam valide fuisse.

11°. Baptizari etiam sub conditione volumus infantes expositos a parentibus, atque etiam eos qui a nutricibus aut obstetricibus in domibus privatis abluti sunt, nisi similiter fide dignis testimoniis constet baptismum fuisse rite collatum.

12°. Occasione Baptismi oblationes quædam parocho fieri ex vetusta et recepta consuetudine solent. Hanc consuetudinem secundum praxim diœcesium ab Episcopis probatam retinendam esse arbitramur. Verum ne ex alicujus avaritia abusus hac in re introducantur, et ne Sacramentum ad salutem omnino necessarium alicui non conferatur, nullus Parochus aut ejus vicarius pactiones de oblationibus prædictis ante Baptismi collationem ineat. Vetamus quoque et sub pœna suspensionis, latæ sententiæ, ne infantem baptizare recusent sub prætextu defectûs aut subtractionis oblationum prædictarum.

Sedulam operam dent Sacerdotes ut quantum poterunt impediant nefandum illud scelus quo, adhibitis chirurgicis instrumentis, infans in utero interficitur. Omnis fœtus quocumque tempore gestationis editus, baptizetur, vel absolute, si constet de vita; vel sub conditione, nisi evidenter pateat eum vita carere.

DE CONFIRMATIONE.

13. Cum tristissimis temporibus vivamus quibus fides innumeris periculis exponitur, parochis singulari cum cura cavendum est, ut pueri et puellæ

omnes ad Confirmationis Sacramentum recipiendum accedant, quo gratiam ad fidem confidenter profitendam accipiant.

14. Nisi adsit periculum mortis aut alia justa causa, pueros ante septennium ad Confirmationem ordinarie non admittimus.

15. Nemo ad hoc Sacramentum admittatur nisi in doctrina Christiana sufficienter institutus sit; et curent Parochi ut omnes doli capaces antea ad Tribunal Confessionis accedant.

DE EUCHARISTIA.

16. Ad normam Decretalis Innocentii III. in Conc. Lat. editi, statuimus ut magna cum cura et sub fideli custodia, clavibus adhibitis, SS. Eucharistia conservetur.

17. Ne autem diutius asservatæ corrumpantur particulæ, a Parochis et aliis Sacerdotibus ad quos spectat renovandæ sunt octavo quolibet die.

18. In omnibus indiscriminatim sacris ædibus nequaquam permittitur asservare SS. Eucharistiam. Ecclesiæ Cathedrales, Parochiales, et si quæ sint in quibus, ex consuetudine immemorabili, assidue hactenus asservata fuerit, hoc jure fruantur. In reliquis

Ecclesiis, nisi adsit privilegium Apostolicum, servari non potest.

19. In Ecclesiis in quibus SS. Eucharistia asservatur, diu, et ubi tuto fieri potest, noctu, una saltem lampas accensa colluceat.

20. Sedulam dent operam Parochi ut fideles Christum sub speciebus Eucharisticis in templis delitescentem frequenter invisant, pronique adorent ac venerentur, ac eapropter Ecclesiarum suarum fores patentes, saltem per aliquot horas, singulis diebus relinquant, ubicumque id commode et sine ullo irreverentiæ periculo fieri potest.

21. Tempus Paschale pro tota Hibernia ex indulto Pauli V. a die Cinerum usque ad diem Ascensionis Domini extenditur. Cum vero, ob multitudinem fidelium, intra illud tempus omnes præceptum adimplere non possint, supplicem libellum Pontifici exhibendum esse arbitramur, ut ulteriorem prorogationem ejusdem temporis usque ad octavam festi SS. Apostolorum Petri et Pauli benigne concedat.—*Vide Appendicem, No.* 1.

22. Parochi tempore æstivo cujuslibet anni per aliquot dies pueros eos qui ad primam Communionem accedere volunt, erudiant de natura, virtute, effectibusque SS. Eucharistiæ, ac de necessariis ad illam rite et digne suscipiendam dispositionibus.

Missa, in qua prima vice pueri Sacra Synaxi

reficiuntur, ea qua fieri potest maxima solemnitate celebretur.

23. Parochi magna cum reverentia Sacram Eucharistiam ad ægrotos deferendam in domibus suis servent, ubi id necessarium et permissum est. Singulis autem enixe commendamus ut Sacellum aut saltem Tabernaculum constituant ab omni usu profano segregatum, in quo Eucharistiam reverenter custodiant. In formula 6[ta.] num. 21. SS. Sacramentum hoc in casu sine lumine servare permittitur.

24. In eadem infirmitate, si longius protrahitur, parochi sæpius sacro Viatico ægrotos reficiant, cum illud iterum et sæpius licite dari possit.

25. Benedictio Solemnis cum SS. Sacramento dari non debet nisi temporibus ab Episcopo definitis, et ejus accedente consensu. Forma autem benedictionem impertiendi quam in appendice edemus, ab omnibus adhibeatur.—*Vide Append.*, *No.* 2.

26. Sacerdotes diligenter se disponant Sanctissimi Sacrificii celebrationi, et debitas postea gratias semper agant.

27. Ne liceat unquam Sacerdotibus sine veste talari Missam celebrare.

28. Sacra supellex in hoc incruento Sacrificio adhibenda, si pretiosa, ut par esset, haberi nequeat, munda saltem et nitida sit, et convenientis materiæ et præscriptorum colorum; non sordida, non obsoleta,

neque indecenter compacta. Episcopi mandent suis Vicariis Foraneis, ut non solum tempore visitationis, sed et aliis statis temporibus, denuntient Sacerdotes quos hac in re graviter negligentes deprehenderint.

29. Calices sint aurei vel argentei; vel saltem cuppa, quæ debet esse intus deaurata, sit argentea.

30. Nulli lapides sacri in posterum consecrentur nisi sint justæ magnitudinis, et commodè calicem, sacram hostiam, et pyxidem continere valeant.

31. Cum Missa celebratur, colluceant duæ saltem candelæ cereæ.

32. Maximam diligentiam adhibeant Sacerdotes ut panis consecrandus sit recens, purus et albus. Hostiæ pro Communione populi sint rotundæ et non nimis parvæ. Curent Episcopi ut ratio aliqua adhibeatur qua vinum sincerum pro Missæ celebratione obtineatur, utque Sacerdotes nullum aliud adhibeant.

33. In oppidis, ubi adest copia Sacerdotum, Missa sit quotidiana et horâ fixâ, ad fovendam pietatem fidelium.

34. Missæ post meridiem non celebrentur.

35. In Sacro peragendo nullus sacerdos sæcularis ritus alios aut alias cæremonias et preces adhibeat præter eas quæ in Missali Romano præscribuntur.

36. Onera perpetua Missarum a nullo rectore Ecclesiæ, aut alio sacerdote sæculari suscipiantur,

nisi specialis ab ejus Ordinario ad id concessa fuerit licentia.

37. Missa bis in Dominica vel die festo non celebretur, nisi Episcopus id necessarium existimaverit, et, vi facultatis a S. Sede sibi concessæ, fieri permiserit.

38. Nullus cantus nisi gravis, et ecclesiasticus in Ecclesiis adhibeatur. Rectores Seminariorum curent, præpositis etiam præmiis, ut alumni in Cantu gravi et ecclesiastico bene instituantur, utque sacras cæremonias probe ediscant.

39. Intra Missarum Solemnia nihil nisi Latine cantetur, nec extra Missam in Ecclesiis nisi quod in Ecclesiasticis Libris probatis inveniatur, vel ab Ordinario fuerit probatum.

DE PŒNITENTIA.

40. Volumus ut quam primum in omnibus ecclesiis erigantur Sedes Confessionales, eæque cratibus informentur.

41. Hortamur parochos, ut quantum fieri potest confessiones in ipsis ecclesiis audiantur, et nullibi audiantur nisi in locis decentibus, et januis paten-

tibus: *mulierum, vero, praeter casum necessitatis, nonnisi in Ecclesiâ, et ad sedem confessionalem.*

42. Stola violacea et vestis talaris adhibeantur a Sacerdotibus cum confessiones in Ecclesiis aut Stationibus excipiunt.

43. Sacerdotes ad Confessiones excipiendas ab Ordinario in qualibet diœcesi approbati et jurisdictionem consecuti possunt valide ac licite quoslibet pœnitentes ad se confluentes absolvere, sive sint ex sua, sive sint ex aliena diœcesi aut parœcia, dummodo in fraudem legis seu reservationum non adveniant.

44. Idem dicendum est de confessionibus fidelium quæ ad præceptum semel in anno confitendi adimplendum fiunt.

45. Volumus ut omnia quæ a Romanis Pontificibus et præsertim a Benedicto XIV. in Bullis quæ incipiunt "*Sacramentum Pœnitentiæ*" et "*Apostolici muneris*", de solicitatione sunt præscripta, accurate observentur.

46. Curent Episcopi ut Parochi eorumque vicarii statutis quibusdam diebus et horis populo opportunis in singulis hebdomadibus in ecclesia publica ad confessiones audiendas se sistant.

47. Hortentur quoque Parochi fideles, ut quam sæpissime ad hoc Sacramentum accedant.

48. Hortamur parochos, ut præter consuetas stationes habeant alias aliquoties, et saltem bis in

anno, in ecclesia parochiali, ad quas presbyteros viciniores seu extraneos convocare expedit.

49. Ne omittantur interrogationes, præcipue de doctrina Christiana; præsertim cum de rudiorum audienda confessione agitur.

DE EXTREMA UNCTIONE.

50. Extremæ Unctionis Sacramentum in solatium ægrotorum a Domino institutum, non animæ solum sed etiam corpori interdum salutare, omni diligentia cuilibet Catholico gravi morbo periclitanti administrandum est.

51. Orationes et Unctiones omnes juxta normam Ritualis Romani in Sacramento hoc conferendo perficiantur.

52. Cum hoc Sacramentum administratur, nulla a fidelibus oblatio petatur.

DE MATRIMONIO.

53. Parochi moneantur ea accurate servare quæ in Rituali Romano de Matrimonio contrahendo præscripta sunt. Caveant imprimis ut uterque

contrahentium sciat rudimenta fidei, cum ea deinde filios suos docere debeant.

54. Admoneant conjuges ut antequam contrahant, sua peccata diligenter confiteantur, et ad Sanctissimam Eucharistiam atque ad Matrimonii Sacramentum accipiendum pie accedant; et quomodo in eo recte et christiane conversari debeant diligenter eos instruant.

55. De Vagis statuimus ut ea quæ in Concilio Tridentino præscripta sunt observentur. Magnam curam adhibeant Parochi ut certiores de eorum statu libero efficiantur; nam, ut ait idem Concilium, "sunt improbi ingenii et prima relicta uxore aliam et plerumque plures, illa vivente, diversis in locis ducunt".

56. In hac regione solent parochi litteras testimoniales de statu libero viris matrimonium contracturis hac vel simili forma tradere—"Lator N.N. liber est ad Matrimonium contrahendum cum quavis muliere similiter libera". Declaramus hujusmodi litteras non esse habendas ut continentes sufficientem delegationem vi cujus quilibet indiscriminatim sacerdos possit latoris matrimonio valide assistere.

57. *Matrimonia Fidelium, extra casum necessitatis, vel gravem aliam causam per Episcopum definiendam, fiant semper in Ecclesia;* et Episcopi in singulis diœcesibus, in quibus talis lex

non viget, legem quamdam statuant qua oblationes occasione matrimoniorum fieri solitæ *vel omnino tollantur, vel saltem intra justos limites coarctentur.*

58. Sacerdotibus omnibus hujus regionis in memoriam revocamus, antiqua Ecclesiæ lege, quam SS. Pontifices non desierunt inculcare, vetari matrimonia Catholicorum cum Acatholicis, cum sanctitas Sacramenti postulet ut uterque fide et aliis animæ dispositionibus gratiæ Sacramenti suscipiendæ idoneus sit, et plura graviaque incommoda et mala ex hujusmodi connubiis sæpe sequantur, nempe discordia domestica, et Catholicæ partis et prolis perversio. "Quod si rerum adjuncta aliquando suadeant ex auctoritate Apostolica ea esse permittenda, imprimis curandum erit ut conscientiæ securitati et libero religionis exercitio a Catholica parte consulatur, sicut et prolis utriusque sexus in fide Catholica educationi, solemni coram Deo promissione iis de rebus emissa; secus, nullatenus licebit Sacerdoti iis connubiis adstare. Meminerint insuper Sacerdotes pluribus SS. Pontificum decretis vetari, ne ullus sacer ritus fiat, vel vestis sacra adhibeatur, dum fœdera hujusmodi ineantur, quæ neque intra Ecclesiam ineunda sunt"—*Excerpta ex Concilio Provinciali Baltimorensi*, 4to.

DE VITA ET HONESTATE CLERICORUM.

1. Cum laqueus ruinæ populi sit Sacerdos malus, salus vero gregis integritas Pastoris, studeant Clerici, memores vocationis quâ illos dignatus est Deus, ita vitam moresque componere, ut sint in omni loco bonus odor Christi, facti forma gregis ex animo—nec communem fidelium vitæ honestatem sibi sufficere existiment, sed eluceat in iis totius forma justitiæ; et in alto gradu positi in sublimi quoque virtutum culmine sint erecti, ut sicut ordine sacro a reliquis hominibus sejuncti sunt, ita a communis fidelium vitæ usu sejuncti, præcipuum quoddam atque hoc præstantius vivendi genus sequantur, quo ordinis dignitate præcellunt (S. Car. Borrom.).

2. Fugiant igitur ea omnia quæ non solum deturpant, verum etiam dedecent illos qui in terris pro Christo legatione funguntur.

3. Convivia proinde sæcularium frequentiora, præsertim intempestiva, haud aucupentur nec ament, memores istius S. Hieronymi consilii:—"nunquam petentes, raro accipiamus rogati".

4. Ab omni specie intemperantiæ et ebrietatis, omnium vitiorum fomitis ac nutricis, prorsus abhorreant.

5. Choreas et saltationes publicas omnino fugiant, nec eas instituant vel ullomodo promoveant Sa-

cerdotes sive Sæculares sive Regulares. Et privatim cum fœminis vel coram iis nunquam ipsi saltent.

6. A publicis cursibus equorum omnino abstineant.

7. Ne intersint etiam venationi quæ cum magno clamore fit, quæque equis et canibus geritur.

8. Theatrorum publicorum quorumcumque spectaculis nunquam intersint.

9. Cum in chartis lusoriis haud modicum aliquando tempus teratur, et desidium turpiter foveatur, caute admodum adversus hujusmodi lusum se munire debet sacerdos, præsertim ubi de pecunia agitur, ne aleatoris illi nota inuratur.

10. Conviviorum festivitatem, vel chartarum lusum, vel alios hujusmodi lusus, ad intempestam noctem producere viro ecclesiastico omnino indignum judicamus; nec cum debita ad orationem attentione, nec cum decenti et devota sacrorum mysteriorum celebratione, ullo modo conciliandum.

11. Ab omni luxu et fastu mundano Sacerdotes se alienos omnino ostendant, memoria retinentes se esse ministros illius, qui his in terris degens non habebat ubi caput reclinaret.

12. Omne studium et gloriam suam non in luxu et fastu proprio nec in divitiis mundanis, sed in eo reponant, ut domus Dei rite ornata, et omni decore plena sit, utque vineæ spirituales sibi commissæ vir-

tutibus floreant, et opportuno tempore dent fructum suum.

13. Licet habitus non faciat monachum, tamen clericos vestes proprio congruentes ordini semper deferre oportet, ut per decentiam habitus extrinseci, morum honestatem intrinsecam ostendant. Clericorum itaque vestitus nec sordes, nec luxum sapiat. Sit semper nigri vel subnigri coloris, et ejusmodi ut facile ejus ope viri ecclesiastici ab aliis omnibus distinguantur. Decernimus ut omnes Sacerdotes collare quod Benedictus XIV. *Sacerdotum insigne* vocat, deferant. Volumus ut in omnibus Collegiis Ecclesiasticis, Superiores, Professores et Alumni statui clericali destinati intra mœnia Collegii Romano Collari et Bireto quadrato simul cum veste talari, vulgo dicta *Soutane*, induantur.

14. Alte animo infixum habeant Sacerdotes in vanum se sibi proponere eximiam istam virtutem castitatis, sacerdotii decus et ornamentum, intactam servare, si cum mulieribus, etiam devotis, nimiam consuetudinem, nedum familiaritatem, colere velint. Quisnam Samsone fortior, Davide sanctior, Solomone sapientior? Et quia Sacerdotes non solum innocentes, verum etiam ab omni mali suspicione immunes, esse debent, ancillæ, quæ illis ministrant, sint ætate provectiores, spectatæ morum honestatis, et quæ nulli incontinentiæ suspicioni locum præbere possint.

15. Quod si in eadem domo cum parocho habitent ejus coadjutores seu vicarii, volumus ut parochi in prædicta domo nullo modo consanguineas vel affines juniores retineant, nisi permittente Ordinario.

16. Nullus Sacerdos in domo conducta aut privata resideat absque prævio Episcopi consensu.

17. Charitatem vero imprimis foveant qua tamquam discipuli Christi dignoscantur, scientes fructus eo uberiores ex laboribus suis esse proventuros quo arctiori pacis et charitatis vinculo astringuntur; ab obtrectationibus omnino abstineant, nec invidos illos spargant sermones, præsertim coram laicis, quibus fama et existimatio illorum etiam leviter lædatur, qui ejusdem ministerii sunt consortes. Quæcumque denique vera, quæcumque pudica, quæcumque sancta ac religiosa, ea cogitent eaque agant.

18. Et ne tentationibus et periculis quæ undique grassantur succumbant, ut labores et onera Ordinis clericalis strenue perferant, ut ex oratione hauriant quod in populum refundant—ut gratias uberes in oves sibi commissas a Patre luminum descendere faciant — orationi indesinenter insistant, et mentalem, sine qua Pastor animarum salutem vix consequi potest, quotidie exercere non omittant.

19. Et quoniam ordo, juxta S. Augustinum, dux est ad Deum, ideo quam maxime consulendum videtur, ut Officia quotidie peragenda certo aliquo

ordine, quantum fieri potest, disponat Sacerdos—ita ut ipsi tempus suppetat vacandi orationi, nec non studio et meditationi sacrarum litterarum, præcipue S. Scripturæ et Theologiæ Moralis. Optandum quam maxime est ut horam aliquam parochi statuant, qua in suis domibus singulis diebus vespertino tempore tertia pars Rosarii, assistentibus coadjutoribus et tota familia, recitetur, et aliæ præces vespertinæ peragantur.

20. Frequentem Sanctissimæ Eucharistiæ visitationem omnibus Sacerdotibus enixe commendamus, nec non singularem erga Dei Matrem cultum et amorem, quæ semper fuit Patrona generalis Hiberniæ, et quæ in posterum speciali quadam devotione erit invocanda sub titulo—IMMACULATÆ CONCEPTIONIS.

21. Et quoniam cavendum est illis, qui, inter tot inquinamenta vitiorum et rerum mundanarum tumultus, ministeriis exterioribus necessitate officii sunt addicti, ne tepescat ardor spiritus aut sordescat nitor animæ, ideo ad pietatem refovendam et gratiam Spiritus Sancti resuscitandam præcipiendum judicamus, Parochos et Coadjutores annis vel singulis, vel saltem alternis in secessum spiritualem convenire, ubi ad rerum æternarum meditationem, ad vitam priorem emendandam, et perfectionem promovendam, animos sedulo intendant.

22. Et quoniam ea quæ semel in Scholis didicerunt Pastores, e memoria facile excidunt, nisi usu constanti recolantur, ideo collationes theologicas saltem quater, juxta consuetudinem hic ubique vigentem, singulis annis indicendas consulimus in quibus de iis quæstionibus tractetur quæ ad praxim præcipue pertinent. Illis collationibus tum parochi, tum coadjutores, tum etiam Regulares, respondere parati adesse teneantur; nec studio disputandi, sive quæstiones inutiles, aut vanos sermones intermiscendo exercitia theologiæ tam fructuosa perturbare alicui permittatur.

23. Lectioni præterea attendant et suppellectilem librorum ecclesiasticorum sibi comparent; saltem sacra Biblia, et unum integrum Theologiæ cursum, Canones Concilii Tridentini, Catechismum Romanum, et vitas Sanctorum habeant et assidue versent.

24. Hortamur vero omnes Sacerdotes ut a libris romanticis aliisque qui ad passiones inflammandas conscripti sunt, nec non a libris quibus religio ludibrio vertitur, aut in quibus doctrinæ periculosæ insidiose et latenter inculcantur, omnino abstineant.

DE PAROCHIS.

1. Qui ad Ecclesiarum parochialium curam sunt promovendi, tales esse debent "qui idonei sint ætate, moribus, doctrina, prudentia et aliis rebus ad vacantem ecclesiam gubernandam opportunis" (Conc. Trid. Sess. 24, c. 18, de Reformat.). Maximi momenti est ut parochi hisce omnibus dotibus præditi eligantur, atque ad id consequendum forma quædam concursus a Concilio Tridentino est proposita. Verum cum per circumstantias hujus regionis concursus, quamvis optandus, vix introduci possit, Episcoporum hac in re diligentia et zelus est exercendus ut omni cura et prudentia, in tam gravi negotio procedant, eosque seligant ad parœcias regendas quos digniores esse post diligens examen invenerint. Ne vero quis existimet se jus ad parœciam ea tantum de causa habere, quod inter alios sacerdotes sit ordinatione antiquior, declaramus in collatione parœciarum rationem ætatis, morum, zeli animarum, doctrinæ, facilitatis concionandi et aliarum omnium dotum, quæ pastorem populi decent, esse habendam.

2. Quæ de residentia, de administratione Sacramentorum, de Missæ pro populo applicatione, et aliis parochorum muneribus in lege canonica aut statutis provincialibus aut diœcesanis definita sunt, accurate observari volumus.

3. Parochus Missam in ecclesia parochiali, nisi legitime impeditus sit, diebus dominicis et festivis de præcepto ordinarie celebrare tenetur; aliter muneri suo non satisfacit.

4. In festis Apostolica Auctoritate reductis apud nos, ex dispensatione Sedis Apostolicæ, parochi missam pro populo applicare non tenentur, habito Episcopi consensu. Non sunt tamen exempti iis diebus ab obligatione missam celebrandi, cum in rescripto Apostolico jubeantur commemorationem populi prædictis diebus in Missa facere. Cum vero sine magno incommodo missæ in pluribus ecclesiis celebrari non possint, supplicandum arbitramur Sedi Apostolicæ ut Parochi ab obligatione celebrandi prædictis diebus eximantur; licet eodem tempore optemus ut Parochi, cum id commode possint, celebrare non omittant.—*Vide App. No.* 3.

5. Curent parochi ut non tantum diebus dominicis, sed etiam festivis de præcepto, populus ad missam audiendam confluat. Hortentur Fideles ut in diebus festivis prædictis ab operibus servilibus abstineant, et abusus hac in re vigentes corrigant.

6. Nundinæ quæ ex veteri ac recepto usu in diebus festivis fieri solent impediri non possunt. Curet tamen parochus ut populus aliis negotiis impeditus missam non negligat.

7. Parochos hortamur ut speciali quadam ratione curam gerant pauperum et miserabilium personarum,

quæ in suis parœciis degant; prudentia et charitate apud oppressores agant; eosque a pauperibus vexandis dissuadeant.

Diligenti etiam et frequenti visitationi ægrorum provideant. Singulis Dominicis et diebus festivis, volumus ut pabulo doctrinæ christianæ pastores fideles populos enutriant. Hoc officium per se parochi adimplere tenentur nisi legitime impediti fuerint (Conc. Trid.); implere autem debent juxta idem Concilium "cum brevitate et facilitate sermonis".

8. Ad Sacrorum Canonum tramitem prohibemus ne in posterum novæ ecclesiæ sine consensu Episcopi erigantur.

9. Si nova aliqua ecclesia sit ædificanda, volumus, ut ejusdem ichnographia, a perito quodam viro confecta, Episcopo exhibeatur, antequam prima ædificii fundamenta ponantur.

10. Si veteres ecclesiæ sint diruendæ, aut magna ex parte immutandæ, statuimus etiam ut parochus in antecessum debitam licentiam ab Episcopo obtineat.

11. Statuimus præterea ut ubi ædificanda est domus parochialis, res ad Episcopum deferatur, ejusque consensus obtineatur, ne in loco parum opportuno erigatur.

Quod si jam extet domus parochialis, eam dirui vel plurimum immutari, nisi accedat Episcopi consensus, prohibemus; volumus autem ut hujusmodi domus sartas tectasque teneant parochi.

12. Cavendum vero omni diligentia est, ut tituli Ecclesiarum et domorum parochialium ita conficiantur, ut perpetuo ea ædificia in usum debitum conservari possint.

13. Optaret hæc Synodus ut in singulis parœciis domus parochiales extarent quibus decem aut quindecim jugera terræ adnecterentur. Parochorum hac in re industriam excitamus.

14. Cum gravissima damna religioni et reipublicæ ex societatibus secretis oriantur, parochos monemus ut maximam diligentiam in eo ponant, ut hujusmodi societates in suis parœciis non instituantur.

15. Cum vero maximopere dolendum sit non paucos catholicos damnatæ societati Liberorum Muratorum nomen dedisse, Parochi eis in memoriam revocent, omnes jure meritoque excommunicationem Summo Pontifici reservatam ipso facto incurrere, qui audent vel præsumunt hujusmodi societates inire, vel propagare, aut confovere, receptare, occultare, aut iis etiam interesse, prout statuit Clemens XII. Const. *in Eminenti*, roborata ac confirmata a Benedicto XIV. in Const. *Providas.* an. 1751; *a Pio VII. in Const. Ecclesiam. an.* 1821; *a Leone XII. in Const. Quo graviora. an.* 1826; *et ab aliis Pontificibus.*

Quod si Catholici aliqui in alias societates secretas nominatim a Sede Apostolica non damnatas conveniant, sive juramento sive mera promissione ad

secretum servandum se obligent, eos parochus ad Episcopum deferat, ut re perpensa gravissimis pœnis Ecclesiasticis contumaces puniantur.

16. Cum nemo militans Deo negotiis sæcularibus se implicat, cumque periculum sit ne ii qui latifundia conducant, tempus in iis colendis quod spirituali populi curæ debitum est, impendant, vetamus ne quis parochus conducat aut retineat plusquam quindecim jugera terræ sine consensu Episcopi.

17. Vicarii autem parochorum non conducant ullam portionem agrorum, nisi accedat Episcopi consensus.

18. Ne vero contentiones, lites aut alia scandala ex imprudentia alicujus Sacerdotis oriantur, districte prohibemus, ne quis parochus aut alius sacerdos aliquem præsumat *nominatim declarare excommunicatum*, nisi prius licentiam hujusmodi declarationis faciendæ in scriptis ab Episcopo habuerit.

19. Vetamus etiam ne quis Sacerdos, quacumque de causa, nomine prolato in aliquem ex altari invehat, aut publice aliquem denuntiet.

20. Hortamur Parochos in Domino præcipua quadam ratione in id operam impendere, ut pueri et puellæ instituantur in rudimentis fidei Christianæ, et omni virtute imbuantur.

21. Parochi vel Coadjutores visitent singulis hebdomadibus, in quantum fieri potest, scholas appro-

batas, aut toleratas, quæ in suis parœciis existunt; curentque ut ludimagistri bonum exemplum verbo et opere pueris exhibeant.

22. Caveant ne libri male olentes aut legitime non approbati in scholas introducantur; et si qui dubiæ notæ sint, de iis proprium Episcopum consulant.

23. Conentur omnibus viribus impedire ne in suis parœciis erigantur scholæ, quæ ad fidem puerorum labefactandam sint destinatæ; et si scholæ ejusmodi erectæ fuerint, ab iis frequentandis pueros Catholicos prudenter sed efficaciter retrahant.

24. Si scholæ etiam aliquando erigantur, in quibus jura parochi non admittantur, aut ad quas visitandas ipse non admittatur, caveat ut eas pueri Catholici non frequentent.

25. Quod si parochus animadvertat in aliquam scholam ubi catholici erudiuntur, ministros protestantes aut alios heterodoxos admitti ad pueros catholicos, vel protestantes præsentibus catholicis, in rebus ad doctrinam christianam spectantibus examinandos vel docendos, aut ejusmodi jus sibi vindicare, a tali schola, ne periculis exponantur, volumus ut pueri catholici retrahantur.

26. Denique in toto hoc educationis negotio, parochos hortamur ut magna cum prudentia ac zelo se gerant atque ut in rebus difficilioribus, consilium sæpissime cum Episcopo proprio ineant.

27. Ex præscripto Concilii Tridentini, et ad normam Ritualis Romani, registrum teneant parochi baptismorum, et matrimoniorum.

DE COADJUTORIBUS PAROCHORUM.

1. Parochis in Hibernia dantur Coadjutores seu Vicarii ob amplitudinem parœciarum et multitudinem populi. Hi Coadjutores seliguntur ab Episcopo et ab eodem de parœcia ad parœciam removentur.

2. Eorum jura et munera definiri debent ab Episcopis.

3. Tenentur tamen generatim in muniis curæ parochiali annexis parochum adjuvare, ideoque prædicare, Sacramenta administrare, residere, et cætera officia adimplere ad quæ fuerint ab Episcopis destinati.

4. Meminerint Coadjutores Parochum esse rectorem parœciæ, et proinde erga parochos reverentiam et subjectionem exhibeant, illos semper consulant de rebus in parœcia ordinandis, et nihil ipsis invitis innovent, nisi aliter Ordinario visum fuerit. Ita debitus ordo servabitur, contentiones quæ oriri possunt cum scandalo fidelium evitabuntur, et pax

quæ debet existere inter eos qui vineam Domini excolunt servabitur.

5. Si quod exurgat dissidium inter parochum et vicarium, tota res judicio Ordinarii committatur. Interim causa non finita, cedat Vicarius sententiæ Parochi.

DE EPISCOPIS.

1. Episcopi passim a SS. Patribus Principes Ecclesiæ, Apostolorum Successores et Christi Legati vocantur. Quam difficilia sint eorum munera, Concilium Tridentinum sic explicat—"Optandum est ut ii qui Episcopale ministerium suscipiunt, quæ suæ sint partes agnoscant; ac se non ad propria commoda, non ad divitias aut lucrum, sed ad labores et ad sollicitudines pro gloria Dei vocatos esse intelligant. Nec enim dubitandum est, et fideles reliquos ad religionem innocentiamque facilius inflammandos, si præpositos suos viderint non ea quæ mundi sunt, sed animarum salutem ac cœlestem patriam cogitantes". Conc. Trid. Sess. 25. De Ref. cap. 1.

2. Episcopis id in primis curandum, ut sibi ex præscripto Sancti Pauli attendant. Verum id non sufficit. Cum enim speculatores domus Israel sint

constituti, pro aliorum salute invigilare omnino tenentur. Ante omnia opus est ut assidue laborent ne, quæ humanæ salutis est initium et fundamentum, fides detrimenti aliquid patiatur. Fortiter itaque eorum conatibus se opponant, qui tristissimis hisce temporibus, pauperes inedia, calamitatibus, et miseriis omnibus afflictos, oblata pecunia, seducere conantur. Curent etiam ut populus accurate religionis principia ediscat, utque errores et depravatæ opiniones inter eos non disseminentur.

3. Episcoporum munus est etiam prædicare. Hac de re recolenda sunt quæ Concilium Tridentinum, sess. 5. c. 2. de Reform. præscribit:—"Quia vero Christianæ Reipublicæ non minus necessaria est prædicatio Evangelii, quam lectio; et hoc est præcipuum Episcoporum munus; statuit et decrevit eadem Sancta Synodus Episcopos, Archiepiscopos, Primates, Patriarchas, et omnes alios ecclesiarum prælatos teneri per seipsos ad prædicandum Sanctum Jesu Christi Evangelium...... Si vero contigerit eos legitimo detineri impedimento, viros idoneos assumere teneantur ad hujusmodi prædicationis officium salubriter exequendum". Et alio in loco, sess. 24. de Reform. c. 4. "Cupiens S. Synodus illud ministerium, quo frequentius possit ad fidelium salutem exerceri, mandat ut Episcopi in aliis Ecclesiis per parochos, sive, iis impeditis, per alios ab Episcopo deputandos, sacras Scripturas divinamque legem annuntient".

4. Quæ de residentia a Concilio Tridentino præscripta sunt, accurate sunt observanda.

5. Synodus Diœcesana singulis annis, si fieri potest, habeatur, in qua statuta Conciliorum Provincialium aut Nationalium publicentur, eaque omnia agantur quæ ad rectam Diœcesis administrationem spectent.

6. Quæ de cura pauperum et miserabilium personarum, de legatis piis exequendis, in Sacris Canonibus et præsertim in Concilio Tridentino habentur, accurate ab Episcopo sunt servanda.

7. Tenentur Episcopi Hiberniæ singulis decenniis visitare limina Apostolorum, nisi dispensati fuerint, et relationem status suarum Diœcesium exhibere juxta formam traditam a Benedicto XIV. in suo opere de Synodo Diœcesana, in fine.

8. Inter Episcopalis Officii munera, præcipua est, et ad salutem gregum maxime necessaria, Visitatio. Ideo hæc Synodus monet Episcopos omnes, ut singuli, ex Decreto Sacri Concilii Tridentini, Ecclesiam suam ac Diœcesim visitent intra tempus ab eodem Concilio præstitutum. Ut autem diœcesis visitatio rite peragatur, sequentia monita ex 1ª. Synodo Provinciali a S. Carolo Borromeo habita excerpimus:—"Meminerint Episcopi visitationem ad salutem eorum qui visitandi sunt institutam esse: quamobrem illis maxime propositum esse debet, ut in iis incorruptam, orthodoxam-

que doctrinam, probatam morum disciplinam tueantur ac restituant. Studebunt verbi Dei prædicatione, vehementi exhortatione, ad religionem, vitæ innocentiam, pacemque et concordiam omnes adhortari".

9. Si vero privata admonitione opus esse intelligent, in eam docendo, arguendo, obsecrando, pro rei personæ ac temporis ratione, incumbent. Confirmationis Sacramentum, ubi opus erit, ministrabunt.

10. In singulis locis a viris ætate, usu, et probitate commendatis de omnibus subtiliter inquirent quæ eos pro officii sui munere scire oportebit.

11. Ecclesiam et omnes ejus partes inspicient; an in eo cultu et nitore teneantur, qui domum Dei deceat; et si quid restituendum, reparandum, reconcinnandumve sit, jubeant ab eis ad quos pertinet resarciri.

12. Videndum etiam an desint vestes, libri, calices, patenæ, corporalia, et reliqua ejus generis instrumenta et ornamenta, quæ ad Altaris ministerium, et ad divina officia sunt necessaria; an illa munda et purgata serventur; an Ecclesiæ libri, vetera scripta, instrumenta et privilegia custodiantur; an eorum extet ratio quæ in inventarium relata sunt:

13. An Parochi resideant, et administrationi Sacramentorum, et Missarum ac divinorum officiorum celebrationi, et anniversariorum persolutioni, aliisque oneribus et muneribus satisfaciant; quæ sit vitæ

eorum ratio; qui vestitus; quibuscum versari soleant; qualis sit eorum familia:

14. An Parochi libros habeant in quibus baptizatorum, compatrum, et eorum qui matrimonio conjunguntur nomina et cognomina describantur:

15. An rite Sacramenta præbeantur; an sacrosanctum Eucharistiæ sacramentum, sacrum Chrisma et reliqua sacra, ea munditia cura et custodia qua debent, conserventur et suo tempore mutentur:

16. An legitime Matrimonia contrahantur:

17. An suæ curæ commissas ecclesias, maxime diebus festis, deserant:

18. An Dei verbum prædicent; et pueros rudimenta fidei instruant:

19. An libros, quos nos in hac Synodo habendos præscripsimus, habeant:

20. Denique dispiciant, an in populo sint aliqui flagitiosi homines qui scandalum præbeant; an sint usurarii aut concubinarii:

21. An sint qui legata pia non exequantur:

22. An domestica disciplina patrumfamilias in educandis liberis, diligens, pia, et honesta sit:

23. An scholæ recte gerantur; an piis et catholicis disciplinis pueri erudiantur; an saltem aliquando in hebdomada parochus vel vicarius scholas inviset.

24. His exquisitis, cognoscere studeant quinam ex regularibus et prædicandi munere fungantur, et fide-

lium confessiones audiant; an et eorum probata sit doctrina, et probatæ doctrinæ vita respondeat; an Hospitalia et alia pia loca recte administrentur; eorumque bona prudenter fideliterque in eum usum, cui addicta sunt, distribuantur:

25. An qui in Hospitalibus sunt pie vivant:

De scholis sciant, quos libros discipulis magistri interpretentur; et an illi officio suo satisfaciant:

26. An magistri idonei sint. De Bibliothecis diligenter quærant, an in iis sint libri pii atque utiles; et an excludantur periculosi; si quid in his omnibus tollendum corrigendumve fuerit, tollent et corrigent; et ad puniendos delinquentes censuras, et alia juris remedia, adhibebunt.

27. Omnes vero summo studio monebunt et hortabuntur ut officii sibi commissi munus fideliter ac diligenter exerceant.

28. Neque solum hæc, sed quæcumque a Concilio Tridentino, a summis Pontificibus, vel a nobis in Synodis præcipiuntur, et alia multa, quæ pro eorum prudentia ac pietate ad utilitatem, ac salutem populorum eis in mentem venire poterunt, exquirent et exequentur.

Caveant vero, ne legem de victu, procuratione, et muneribus, a Sacro Concilio Tridentino definitam transeant.

DE ARCHIVIS CONSTITUENDIS.

1. Cum Ecclesiarum utilitati maxime conferat veterum instrumentorum custodia, plurimaque eorum in hoc regno dolere debeamus malo quidem fato deperdita esse; hinc decernimus ut in posterum media adhibeantur quibus tanto malo obvietur.

2. Episcopale itaque Archivum in loco quo possit tutiori simul et commodiori, Episcopi stabiliter in singulis suis diœcesibus erigant et constituant. In illo omnia documenta quæ ad suæ diœcesis originem et historiam spectent; ea quoque quæ ad dispensationes matrimoniales, ad presbyterorum ordinationes pertinent; quæ ad controversias et judicia referuntur; quæ ad beneficiorum provisiones, parœciarum uniones et divisiones; privilegia et indulgentias, quæ diœcesi ipsi, ecclesiæ Cathedrali, vel parochiali concessæ fuerint; quæque quocumque modo ad rectam diœcesis administrationem pertineant, omnino reponantur.

3. Ne vero post mortem Episcopi Archiva dispereant, cum ipse se ex hac vita migrare perspexerit, eorum curam duobus sacerdotibus committat, qui in ejus testamento sunt nominandi, quique ipsa archiva Episcopi demortui successori fideliter consignabunt.

4. Quod si quis documenta, quæ in archivo conservantur, violaverit, subtraxerit, aut suppresserit, omni sit dignitate, officio et beneficio, privatus, ad

futura obtinenda inhabilis eo ipso, sicut statutum legitur in actis Conc. Rom. an. 1725. sub Benedicto XIII.: si vero laicus fuerit, excommunicationem ipso facto incurrat.

DE BONIS ECCLESIASTICIS.

1. Cum res Ecclesiæ, seu bona ecclesiastica, nihil aliud sint nisi vota fidelium, et patrimononia pauperum; cumque, præterea, ea ad cultum divinum exercendum, et ad sacrorum ministrorum sustentationem necessaria sint, facile quilibet intelliget quanta fide et diligentia sint custodienda ab iis quibus eorum ministratio et fruitio est commissa. De iis itaque sequentia statuenda esse existimamus, præter alia quæ a Jure Canonico statuta sunt.

2. Primo; præcipimus omnibus parochis, aut parœciarum administris, nec non locorum piorum quæ ab Episcopis pendent curatoribus, ut statim post publicationem hujus Concilii constitutionum, bonorum, tam mobilium, quam immobilium, quæ ad ecclesias suas vel parœcias, vel ad loca pia prædicta spectent, inventarium conficiant. In hoc inventario diligenter vasa sacra, sacramque omnem suppellectilem, quæ in suis ecclesiis existat, describent: si quæ sint prædia Ecclesiæ, si domus aut scholæ parochiales, si reditus denique permanentes, eos omnes recensebunt.

Onera autem non omittant quibus ecclesia vel loca pia subjiciuntur.

3. 2°· Confecto inventario singularum Ecclesiarum et locorum piorum, unum exemplar, a parocho vel ab alio ad quem spectat subscriptum, Episcopo diœcesis mittetur ab eo in Archivo Episcopali custodiendum; alterum penes ipsam ecclesiam de qua agitur in loco tuto asservabitur. Vasa sacra aurea vel argentea nomine illius ecclesiæ ad quam pertinent insculpantur. Si sint nova id fiat antequam ab Episcopo consecrentur.

4. 3°· Siquæ bona in operibus piis et ecclesiasticis insumenda post confectum inventarium parocho alicui, vel alii cuicumque Catholico donata vel legata fuerint, statim parochus vel alius Sacerdos Episcopum moneat qui curabit ut piæ donationes et legata pia effectum sortiantur.

5. 4°· Ne ob legis defectum bona ecclesiastica in alienas manus transeant, curæ erit Episcopo ut eorum tituli aut instrumenta accurate juxta legem civilem, et in nomine trium aut quatuor curatorum conficiantur. Hi vero curatores sint Episcopus diœcesis, parochus seu alius sacerdos cui bona commissa, Vicarius Generalis aut alius vir prudens et vitæ integritate conspicuus, et hujusmodi rebus versatus. Hi curatores semel in anno convenire debent ut securitati bonorum prædictorum providere

possint. Et si aliquis ex eorum numero e vivis discesserit, alium in ejus loco subrogare teneantur.

6. 5°. Ne lites aliquæ de bonis quæ ab Episcopis et a parochis tenentur post eorum obitum cum scandalo fidelium oriantur, præcipimus ut singuli Episcopi et Sacerdotes omnes testamenta sua rite confecta et signata teneant.

7. Si quis autem Sacerdos testamentum sic conficere, et loco tuto Episcopo cognito consignare neglexerit, suffragiis publicis consuetis post mortem privetur, nisi aliter Episcopus judicaverit.

8. Ut hæc omnia quæ respiciunt sive Archiva, sive bona ecclesiastica serventur, ab Episcopo Secretarius diœcesanus instituendus videtur.

9. In mentem omnium revocamus pœnas, quæ in Concilio Tridentino Sess. 22. c. ult. in bonorum cujuscumque Ecclesiæ, aut pii loci occupatores latæ sunt.

DE COLLEGIIS REGINÆ.

1. Cum in Romano Pontifice, Christi in terris Vicarium, et Sancti Petri successorem agnoscamus ac veneremur, cui divinitus munus optimis doctrinis fideles instituendi, et a pestiferis et veneno infectis pascuis arcendi, commissum est; libenti animo, et eo quo par est obsequio monitis et rescriptis assentimur,

quæ respiciunt quæstionem de Collegiis Reginæ apud nos nuper erectis, quæque, ipsius Christi Vicarii auctoritate munita, a S. Congregatione de Prop. Fide nobis sunt communicata.

2. Non solum litteræ, sed spiritui horum rescriptorum inhærentes, declaramus nullum Hiberniæ Episcopum partem ullam assumere sibi posse in prædictis Collegiis gerendis aut administrandis.

3. Sacerdotes omnes aliosque clericos prohibemus ne munus aliquod quod ad administrationem horum collegiorum spectet, assumant aut retineant; neve professores, seu Decani residentiæ, in iis fiant aut remaneant.

4. Quod si quis sacerdos aut clericus ad id temeritatis venerit, ut spreta Sedis Apostolicæ auctoritate, aut hujus Concilii Nationalis statuto, aliter agere ausus fuerit, suspensionem ipso facto incurrat.

5. Præterea Collegia prædicta, ob gravia et intrinseca pericula, quibus ex judicio S. Sedis in eis fides et mores studiosæ catholicæ juventutis exponuntur, talia esse declaramus, quæ omni ratione a fidelibus catholicis, qui fidem commodis omnibus et emolumentis temporalibus anteponere debent, sunt rejicienda et evitanda.

6. Ne vero fideles populi nostræ curæ commissi, de quorum fide et æterna salute ratio districta nobis Deo est reddenda, detrimentum aliquod ex nostro

silentio patiantur, in epistola pastorali nomine hujus Synodi edenda, gravia et intrinseca pericula a S. Sede memorata, quibus juvenes catholici in hisce collegiis exponuntur, indicabimus, et omnes fideles gravissimis et charitate plenis verbis monebimus et hortabimur, ut ab his Collegiis frequentandis, ne eorum fidei aliqua macula inuratur, aut pestifera aliqua doctrina inficiantur, omnino abstineant.

7. Episcopi locorum ubi extant Collegia, invigilent ut hæc statuta a Sacerdotibus omnibus serventur, et ut debita ab eis veneratio Sedis Apostolicæ mandatis et hujus Concilii statutis observantia et veneratio exhibeantur.

8. Denique ad perpetuam rei memoriam, rescripta et monita S. Congregationis de Prop. Fide, quæ ad Collegia Reginæ spectant, actis hujus Concilii inserantur.—*Vid. Appen. No.* 4.

9. Ut sanæ tandem educationi juventutis Catholicæ provideamus, et iteratis commendationibus nobis a Sede Apostolica datis inhæreamus, muneris nostri esse arbitramur totis viribus conari ut quam primum, collatis consiliis, Universitatem Catholicam in Hibernia erigendam curemus.

DE SCHOLIS NATIONALIBUS.

1. Prudentem agendi modum a S. Sede servatum respectu systematis Nationalis Educationis, quæ ab-

stinuit a judicio super eâ re definite proferendo, et a nobis servandum esse arbitramur. Attamen nostri muneris esse ducimus declarare, separatam Catholicæ juventutis educationem esse omnimode ei anteponendam. Auxilium a Gubernio Britannico nuper in Anglia collatum, ut separatim, et juxta normam Catholicæ religionis, prolis catholicæ educatio fieret, lubenter conspeximus. Jus ita agnitum nobis vindicamus. Si enim catholicos Britanniæ justum et expediens sit adjuvare, ex ærario publico, in separata educatione suæ juventutis, nulla extat ratio cur erga fideles Hiberniæ catholicos similiter non agatur.

2. Quoniam autem de facto adhuc nobis hujusmodi auxilium denegatur, et nonnisi mediante systemate Nationalis Educationis participes esse possumus reddituum publicorum, qui assignantur educationi, oportet omnes opportunas cautelas adhibere ut istud quam minime periculosum evadat, et præsertim præ oculis habere quæ consilia et quas providentias Episcopis Hiberniæ, omnibus rei periculis et utilitatibus accurate perpensis, commendavit S. Congregatio de Propaganda Fide, litteris datis, die 16. Januarii 1841.

3. Hæc autem sunt quæ consulenda duxit.

1°. Libros omnes, qui noxium aliquid sive adversus sacrorum Bibliorum Canonem, aut puritatem, sive contra Catholicæ Ecclesiæ doctrinam, vel mores continent, a scholis removeri debere. Hoc autem eo

facilius effici potest, quia nulla memorati systematis lex obstat.

2°. Dandam esse pro viribus operam, ut Præceptor normalis pædogogorum Catholicorum in classe religiosa, morali et historica, vel Catholicus, vel nullus sit. Nam Catholicum ab Acatholico religionis tradendæ methodum, vel religiosam historiam doceri indecorum est.

3°. Tutius multo esse ut literarum tantummodo humanarum magisterium fiat in scholis promiscuis, quam ut fundamentales, ut ajunt, et communes religionis Christianæ articuli restricte tradantur, reservata singulis sectis peculiari seorsum eruditione. Ita enim cum pueris agere periculosum valde videtur.

4°. Generatim Episcopos et Parochos advigilare oportere, ne ex hoc systemate Nationalis Institutionis, pueris Catholicis, quamlibet ob causam, labes obveniat; eorumdem etiam esse, enixe curare, ut a supremis moderatoribus, meliorem in dies rerum ordinem, et conditiones æquiores impetrent. Illud quoque perutile fore censet Sacra Congregatio, si loca ipsa scholarum, in Episcoporum, vel Parochorum potestate, ac proprio jure manerent. Existimat simul permagnæ futurum esse utilitatis, Episcopos de tam gravi negotio in Provincialibus synodis invicem sæpe conferre. Si autem quid adversum accidet, sedes Apostolica certior facienda sedulo est, ut ipsa simul provideat.

4. His monitis inhærentes improbandam censemus regulam nuper a Commissionariis latam vi cujus prohibetur ne aliquid auxilii præbeatur ad erigendas scholas et eas supellectili informandas nisi in ipsorum potestate ac jure proprio constituantur loca ipsa scholarum. Hanc regulam plurimum obstare quominus scholæ erigantur a Catholicis patet: eam itaque a Gubernio statim rescindi rei Catholicæ quam maxime interest.

5. Inhibemus Catholicis penes quos sunt loca scholarum quæ, antequam hæc regula ad effectum perducta fuit, erectæ erant, ne ea ad Commissionarios transferant. Quoad impensas procurandis et reparandis ædibus et supellectili scholarum supplendæ necessarias, putamus eas omnino a Commissionariis esse faciendas, etiam Catholicis, quorum fidei loca scholarum committentur aut commissa sunt, jus et possessionem eorumdem retinentibus.

6. Periculosum esse censemus liberis catholicis, si Scholas adeant quibus soli Protestantes præsunt; ideoque omnino necesse est ad tutam eorum educationem ut in singulis ab iis frequentandis adsit saltem unus catholicus Ludimagister aut Magistra.

In scholis ubi major pars puerorum vel puellarum catholica esset, oportet Ludimagistrum vel Magistram principaliorem esse catholicum. Hos autem solos catholicos scholis præfici mandamus qui ab Ordinario probati fuerint.

7. Oportet libros, etiam in litteris humanis docendis, adhibendos sive in scholis communibus, sive in scholis normalibus quo catholici conveniunt, approbari ab Ordinario. Episcopi soli censendi sunt judices respectu librorum qui in religiosa educatione juventutis catholicæ adhibentur.

8. In scholis singulis quas frequentant catholici, habeatur liber in quo inscribantur eorum nomina et religio, et Ludimagistri teneantur impedire ne catholici intersint religiosæ cuicumque exercitationi quæ habeatur a Ministro Protestante vel ab alio quocumque quem Pastor Catholicus non approbaverit. Sit autem pastoris ex officio invigilare ne aliquid religioni Catholicæ adversum in scholis hujusmodi accidat, et si aliquid vel in libris vel in disciplina tradita, vel in ratione agendi eorum qui scholis præficiuntur, detexerit, de quo opportunum judicaverit apud Commissionarios reclamare, omnino necessarium est ejus reclamationes, utpote Patris Spiritualis alumnorum, esse excipiendas.

Nullomodo in iis quæ attinent historiam, religionem, aut moralia instituantur catholici a Protestantibus.

9. Permitti minime potest, Professorem Historiæ Protestantem abhinc in schola quacumque normali Ludimagistros Catholicos Historiam docere. His cautelis præmissis, et ad effectum a Gubernio et Commissionariis perductis, adhuc necesse erit proportionem æquiorem servare quam huc usque servata est in

designandis Commissionariis catholicis. Dum enim hi numero longe sunt inferiores Protestantibus in Consilio Supremo (Board) longe maxima pars puerorum et puellarum pro quorum educatione institutum est, catholica est.

10. Hæc autem quo felicius effectum sortiantur, volumus ut fratres nostri venerabiles Archiepiscopi nomine nostro Gubernio ea nota faciant, et apud illud enixe agant, ut eisdem systema Nationalis Educationis accomodetur.

DE DISSENTIONIBUS INTER VIROS ECCLESIASTICOS EVITANDIS.

1. Ne dissensiones inter Episcopos aut alios Ecclesiasticos viros in Hibernia oriantur, statuimus ut si quæ lex in posterum lata aut proposita a Gubernio pro toto regno fuerit, quæ ad catholicorum educationem, bona ecclesiastica, et jura Ecclesiæ pertineat, aut quacumque ratione Ecclesiam in omnibus et singulis diœcesibus respiciat, nullus Episcopus munus sibi assumere possit hujusmodi legem ad executionem deducendi, neque eam acceptare, nisi antea alii Episcopi legem ad examen vocaverint, et acceptandam esse declaraverint.

2. Quod si sententiarum diversitas sit hac in re inter Episcopos, aut si agatur de causis majoribus,

quæ ab Episcopis dirimi non possunt, tota controversia ad Sedem Apostolicam deferatur, juxta veterem Canonem Ecclesiæ Hiberniæ a S. Patritio latum, "Si quæ quæstiones in hac Insula oriantur, ad Sedem Apostolicam referantur" (Can. S. Patr. apud Wilkins Conc. M. Brit. Tom. 1. pag. 6), et juxta consuetudinem Ecclesiæ Universalis.

ELENCHUS DECRETORUM CONCILII NATIONALIS HIBERNIÆ, THURLESIÆ HABITI, CUM NUMERO ARTICULORUM.

Decretum *de Aperienda Synodo:* Articulus unicus.
——— *de modo vivendi:* Articulus unicus.
——— *de Præjudicio non afferendo:* Articulus unicus.
——— *de Officialibus:* Articulus unicus.
——— *de Judicibus caussarum personalium in Synodo occurrentium:* Articulus unicus.
——— *de Non discedendo:* Articulus unicus.
——— *de Fide Catholica:* Articuli undecim.
——— *de Sacramentis:* Articuli quinquaginta octo.
——— *de Vitâ et Honestate Clericorum:* Articuli viginti quatuor.
——— *de Parochis:* Articuli viginti septem.
——— *de Coadjutoribus Parochorum:* Articuli quinque.
——— *de Episcopis:* Articuli viginti octo.
——— *de Archivis constituendis:* Articuli quatuor.
——— *de Bonis Ecclesiasticis:* Articuli novem.
——— *de Collegiis Reginæ:* Articuli novem.

——— *de Scholis Nationalibus:* Articuli decem.

——— *de Dissentionibus intèr viros Ecclesiasticos evitandis:* Articuli duo.

Omnia et Singula in hac Synodo Nationali Statuta, decreta, et acta, qua decet obedientia et reverentia auctoritati, correctioni, et emendationi Sanctæ Romanæ Ecclesiæ, omnium Ecclesiarum Matris et Magistræ, et Romani Pontificis, Christi Vicarii judicio, emendanda, corrigenda, mutanda subjicimus.

Ego Paulus, Archiepus. Armacanus, Totius Hiberniæ Primas, Sedis Apost. delegatus, definiens subscripsi.

Ego Daniel, Archiepus. Dublinien. et Hib. Primas, definiens subscripsi.

Ego Michael, Archiepus. Cassiliensis, definiens subscripsi.

Ego Joannes, Archiepus. Tuamen, definiens subscripsi.

Ego Patritius, Epus Rapotensis, definiens subscripsi.

Ego Joannes, Epus. Limericensis, definiens subscripsi.

Ego Jacobus, Epus. Kilmorensis, definiens subscripsi.

Ego Gulielmus, Epus. Ardacadensis, definiens subscripsi.

Ego Joannes, Epus. Midensis, definiens subscripsi.

Ego Georgius, Epus. Elphinensis, definiens subscripsi.

Ego Michael, Epus. Dromorensis, definiens subscripsi.

Ego Cornelius, Epus. Dunensis et Connorensis, definiens subscripsi.

Ego Patritius, Epus. Laonensis, definiens subscripsi.

Ego Nicolaus, Epus. Waterfordiensis et Lismorensis, definiens subscripsi.

Ego Franciscus, Epus. Kildarensis et Leighlensis, definiens subscripsi.

Ego Thomas, Epus. Alladensis, definiens subscripsi.

Ego Carolus, Epus. Clogherensis, definiens subscripsi

Ego Laurentius, Epus. Galviensis, definiens subscripsi.

Ego Edvardus, Epus. Ossoriensis, definiens subscripsi.

Ego Gulielmus, Epus. Corcagiensis, definiens subscripsi.

Ego Joannes, Epus. Clonfertensis, definiens subscripsi.

Ego Timotheus, Epus. Cloynensis et Rossensis, definiens subscripsi.

Ego Franciscus, Epus. Titopolitamus, et Diœc. Derriensis Apostolicus Administrator, definiens subscripsi.

Ego Milesius, Epus. Fernensis, definiens subscripsi.

Ego Bernardus, Procurator Revmi. Epi. Achadensis, ejus nomine subscripsi.

Ego Joannes, Procurator Revmi. Epi. Kerriensis, ejus nomine subscripsi.

Ego Joannes MacEvily, Procurator Revmi. Epi. Duacensis et Fenaborensis, ejus nomine subscripsi.

Ego Fr. Bruno, Abbas Cisterciensis de Monte Melleario, privilegio admissus, definiens subscripsi.

Dominicus O'Brien, Vic. Gen. Waterford.
Patritius Leahy, Prœcent. Cassel.,
Petrus Cooper, Canonicus Dubliniensis,
} A Secretis Synodi.

Prædicta Statuta accurate in omnibus cum authentico exemplari respondent, et emendationes a Congreg. de Propaganda Fide, probante S. Pontifice, præscriptæ, locis suis insertæ sunt.

PAULUS CULLEN,

Archiep[us.] Armac., etc. etc

APPENDIX.

I.

RESCRIPTUM DE TEMPORE PASCHALI.

Hibernenses Antistites ex Concilio apud Thurlesiam habito preces in hunc modum Sedi Apostolicæ exhibuerunt:

"Tempus Paschale pro tota Hibernia ex indulto Pauli V. a die Cinerum usque ad diem Ascensionis Domini extenditur. Cum vero ob multitudinem fidelium intra illud tempus omnes præceptum adimplere non possint, supplicem libellum Pontifici exhibendum esse arbitramur, ut ulteriorem prorogationem ejusdem temporis usque ad octavam festi SSrum Apostolorum Petri et Pauli benigne concedat".

Ex Aud. Sanctissimi habita die 4 Maji. 1851.

Sanctissimus Dominus Noster Pius Divina Providentia PP. IX. referente me infrascripto S. Congregationis de Propaganda Fide Secretario, juxta votum EE. PP. ejusdem S.C. benigne indulsit juxta petita; contrariis quibuscumque non obstantibus.

Dat. Romæ, ex Aed. dictæ S. C. de Propaganda Fide, die et anno quibus supra; Gratis, sine ulla omnino solutione quocumque titulo.

Al. Barnabò, a Secretis.

II.

RITUS SERVANDUS IN EXPOSITIONE ET BENEDICTIONE SANCTISSIMI SACRAMENTI.

1. In Sacristia parentur superpellicea pro Sacerdotibus, si qui adsint pro assistentia, pro clericis, et pro Ceremoniario; funalia ad minus duo, et pro expositione solemniori sex; bireta, thuribulum cum igne, et navicula cum thure et cochleari; cotta et amictus (1) et pluvialis albi coloris pro Sacerdote principali, qui daturus est benedictionem; qui tamen decens est ut paretur amictu, alba, cingulo, stola et pluviali; stola item albi coloris, pro sacerdote, si adsit, qui exponere debet Sanctissimum Sacramentum.

2. In Altari accendantur ad minus duodecim candelæ cereæ vel plures juxta consuetudinem; præsto sit bursa continens corporale sternendum super mensa ejusdem altaris.(2) Assurgat in eminenti loco ipsius, Tabernaculum, seu Thronus cum superimposito baldachino, in ejusque basi seu plano sternatur corporale seu palla. Crux ab altari moveatur.

3. In Credentia sit charta Orationum, superhumerale album, campanula, et in loco convenienti scala graduata.

4. Hora indicta conveniunt omnes in Sacristia, ibique Clerici assumunt superpellicea; sacerdos principalis, qui debet populo cum sacramento benedicere, paratur cotta, amictu, stola, et pluviali, seu quod magis decet, amictu,

(1) Ceremoniale Episcoporum.

(2) Bursa non est stricte necessaria, et corporale potest præcedenter præparari super mensa altaris, imo pro corporali potest adhiberi simplex palla.

alba, cingulo, stola et pluviali albi coloris;(1) aliquis alius sacerdos, si assistat, assumit superpelliceum, et habet in promptu stolam item albi coloris quam tamen tunc solum adhibet, cum debet aperire ostiolum tabernaculi, et pertractare Sanctissimum Sacramentum. Ita dispositi, facta cruci vel imagini principali profunda reverentia, procedunt hoc ordine. Thuriferarius, et, ubi adest, Navicularius a sinistris Thuriferarii: Clerici cum intorstitiis accensis: Sacerdos principalis, capite cooperto, manibus ante pectus junctis, inter assistentes, si adsint, elevantes extremitates pluvialis. Assistentes operiunt caput, si sint in paramentis.(2)

5. Cum ad altare pervenerint, deposito bireto, omnes genuflectunt, loco quisque suo. Facta ab omnibus brevi oratione, sacerdos assistens, si adest, assumpta stola, (3) ascendit ad altare, sternit corporale super mensam, aperit tabernaculum, genuflectit unico genu, retrahens se paulisper a cornu epistolæ ne terga vertat sacerdoti principali, extrahit capsulam, ex eaque educit lunulam cum sacra hostia, quam reverenter adaptat et collocat in medio radiantis sphæræ, quam adjungit basi; ostensorium claudit, ac spinula firmat

(1) Si expositio Sanctissimi Sacramenti immediate sequatur aliud Officium Divinum, et Sacerdos, pluviali coloris respondentis Officio diei indutus, non recedat ab altari, tunc paramentis non mutatis, velum humerale albi coloris, tempore infra notando, assumatur. Quatenus vero recedat, et expositio habeatur tamquam functio distincta ab officio præcedenti, paramenta albi coloris adhibeantur. Nec tamen improbandus usus assumendi pluviale album pro expositione Sanctissimi Sacramenti, etiam si ipsa immediate sequatur officium cui competit color diversus.

(2) Juxta regulam, Ministri Sacri adhibendi non sunt, nisi cum benedictio datur ab Episcopo vel Cardinali; quo in casu utuntur Dalmaticis absque manipulis.

(3) Si adsint Ministri Sacri, hæc actio fit a Diacono, et tunc opus non est sacerdote assistente.

ne aperiri possit; nisi forsan ipsum ostensorium, vel ejus pars ad hoc expresse formata, in Tabernaculo asservetur. Clauso Tabernaculi ostiolo, collocat ostensorium in medio corporali, genuflectit utroque genu, deinde reponit illud in throno (ceremoniario vel alio clerico scalam offerente, et ipsum adjuvante), faciens profundam reverentiam, descendit ante infimum altaris gradum, retrahens se aliquantisper ne terga sacramento vertat, ibique remanet genuflexus. Præmissa profunda reverentia, surgunt sacerdos et duo hinc inde assistentes, altero ministrante naviculam, altero dexteram pluvialis fimbriam elevante; imponitur de more incensum sine benedictione et osculis; genuflectunt; sacerdos, accepto, sine osculis, thuribulo, statim incensat Sacramentum triplici ductu, facta cum assistentibus qui elevant fimbrias pluvialis, profunda reverentia ante et post incensationem, reddit thuribulum, et genuflexus manet usque ad finem litaniarum, psalmi vel prosæ. Si cantatur, vel recitatur *Te Deum*, omnes stare debent, genuflectentes tamen ad illa verba; *Te ergo quæsumus, etc.*

6. Finitis Litaniis cum versiculis et orationibus ab episcopo probatis, si quæ sint dicendæ, intonanda est a celebrante pars Hymni *Tantum ergo Sacramentum* nisi adsint Cantores, et præsertim chorus musicorum, "quorum munus est", ait Baruffaldus, "in hoc casu, illa verba intonare".

7. Dum prædicti Hymni cantantur verba *veneremur cernui* ab omnibus persistendum est in inclinatione profunda (quæ tamen nunquam sit prostratio) et ad reliquos versus sola perdurabit genuflexio (*Cavalerius apud Cardellini de Instruct. Clement. fol.* 160). Ad initium sequentis strophæ *Genitori*, *Genitoque* surgit sacerdos cum assistentibus, im-

ponit incensum et thurificat ut antea; redditoque thuribulo, remanet genuflexus usque ad orationem exclusive.

8. Finito hymno, duo clerici sive cantores, sive sacerdos, intonant versiculum *Panem de cœlo, etc.* (cui per totam octavam Corporis Christi, et tempore paschali additur *alleluja).* Quo versu et responsorio cantatis, sacerdos surgit, et erectus cantat (sine *Dominus vobiscum) Oremus. Deus qui nobis, etc.*, cum brevi conclusione *qui vivis et regnas, etc.*(1)

9. His peractis, sacerdos genuflexus utroque genu in infimo altaris gradu, accipit super humeros velum oblongum, quod dicitur humerale. Interea sacerdos assistens, imposita sibi stola (vel Diaconus si Episcopo assistat) ascendit ante thronum, profundam reverentiam facit, deponensque ostensorium e loco eminenti, collocat illud in medio altaris super corporali. Quo facto, sacerdos principalis ascendit, factaque genuflexione utroque genu manibus coopertis extremitatibus prædicti veli, accipit manu dextera nodum, sinistra pedem, ostensorii, et convertens se ad populum, benedictionem cum Sanctissimo Sacramento impertitur.(2) Dum datur hæc benedictio, ipse sacerdos nihil dicere debet, neque licet aliquid interim cantare; possunt tamen organa pulsari suavi ac gravi sonitu, qui sit aptus ad devotionem et venerationem erga Sanctissimum Sacramentum conciliandam. Thuriferarius ter incensat, si id in more est, et ubi non est organi

(1) Forma conclusionis potest esse indifferentur vel *qui vivis et regnas in sæcula sæculorum* vel *qui vivis et regnas per omnia*, etc.

(2) Sacerdos assistens, vel ministri sacri, quando adsunt, ascendunt cum sacerdote principali, et remanent genuflexi in ora suppedanei, elevantes fimbrias pluvialis tempore benedictionis. His deficientibus hoc munus implent clerici superpelliceis induti. Diaconus porrigit celebranti ostensorium si is sit Episcopus, aut si facienda sit processio.

sonus, per clericum datur signum benedictionis cum tintinnabulo, ter illud pulsando.

10. Sacerdos, data benedictione, deponit Sacramentum super altare, ita ut Crucifixi imago populum respiciat, facit ibidem genuflexionem utroque genu, amoto interim velo humerali; descendit cum assistentibus, si adsint, retrahens se aliquantisper ad cornu evangelii, ne terga vertat Sacramento, ad infimum altaris gradum, ubi remanet genuflexus. Interim sacerdos assistens cum stola statim reponit sacramentum in tabernaculo, factis ante et post genuflexionibus, unico genu; claudit ostium tabernaculi; et descendit ad locum suum. Surgunt omnes, genuflectunt, et operto capite redeunt, eodem ordine quo progressi fuerant, ad sacristiam.

MODUS IN IPSA BENEDICTIONE SERVANDUS.

Sacerdos, Ostensorium, ut supra descriptum est, manibus tenens, vertit se a parte Epistolæ, ita ut in medio altaris populum respiciat. Tunc illud elevat decenti mora, non supra caput, sed tantum usque ad oculos, et eodem modo illud demittit infra pectus; mox iterum recta illud attollit usque ad pectus; et deinde ad sinistrum humerum ducit, et reducit ad dexterum, nec ante pectus reducit, sed continuo se convertit ad cornu Evangelii; perficiens

circulum, nec tamen, dum crucem efformat, movens pedes.

Si Episcopus hunc sacrum ritum peragere voluerit, serventur quæ superius descripta sunt, præter sequentia.

1. Adhibendi sunt ministri sacri, dalmaticis, absque manipulis induti; inter quos Episcopus, super pulvinari in infimo gradu, genuflexus manet, dum cantantur hymni etc.

2. Cantata ab Episcopo Oratione *Deus qui nobis*, diaconus, ipsi assistens, vel sacerdos superpellicio indutus, et stolam assumens, deponit a throno SS. Sacramentum, et reverenter collocat in medio Altaris. Episcopus velum super humeros habens, cum diacono et subdiacono accedit ad suppedaneum altaris, ibique omnes genuflexi adorant (ceremoniario pulvinar præbente). Diaconus surgit, et utraque manu capit Ostensorium, illudque, adhuc stans, reverenter collocat in manibus velo coopertis Episcopi genuflexi: qui statim surgit, diacono, e contra, statim genuflectente. Episcopus se vertit ad populum, in medio altaris, et trinam benedictionem impertitur; scilicet primo versus latus epistolæ, tunc in medio altaris, tandem versus cornu evangelii, ubi perficit circulum. Tunc Ostensorium tradit diacono ad ejus dexteram genuflexo, qui statim surgit; et illud reverenter collocat super corporali, Episcopo immediate genua flectente. Detracto ab ejus humeris velo, surgit Episcopus cum ininistris, et descendit ad infimum gradum, ubi genuflexus manet, dum a diacono, vel a sacerdote assistente, qui stolam assumit, reponitur SS. Sacramentum, modo supra descripto, in Tabernaculo. Surgit tunc Pontifex, et post genuflexionem assumit mitram, et baculum, ac

redit in sacristiam. A simplici sacerdote nunquam datur trina sed unica tantum benedictio.

III.

RESCRIPTUM DE MISSIS IN FESTIS REDUCTIS.

Episcopi Hibernenses in Synodo apud Thurlesiam habita petitionem hanc S. Sedi Apostolicæ exhibendam censuerunt:

"In festis, Apostolica auctoritate, reductis apud nos ex dispensatione Sedis Apostolicæ Parochi Missam pro populo applicare non tenentur habito tamen Episcopi consensu. Non sunt tamen exempti iis diebus ab obligatione Missam celebrandi, cum in rescripto Apostolico jubeantur commemorationem populi prædictis diebus in Missa facere. Cum vero sine magno incommodo Missæ in pluribus Ecclesiis celebrari non possint, supplicandum arbitramur Sedi Apostolicæ ut Parochi ab obligatione celebrandi prædictis diebus eximantur: licet eodem tempore optemus ut Parochi, cum id commode possint, celebrare non omittant".

Ex Aud. Sanctissimi habita die 4 Maji, 1851.

Sanctissimus Dominus Noster Pius Divina Providentia PP. IX. referente infrascripto S. Congregationis de Propaganda Fide Secretario ac juxta votum EE. PP. ejusdem S. Con. benigne petitioni Episcoporum indulsit, ita tamen ut res arbitrio et conscientiæ Episcoporum remittatur: Contrariis quibuscumque minime obstantibus.

Dat. Romæ ex Aed. d. S. C. de Propaganda Fide die et anno quibus supra; Gratis Sine ulla omnino solutione quocumque titulo.

Al. Barnabò, a Secretis.

IV

RESCRIPTA DE COLLEGIIS REGINÆ.

Illustrissime ac Reverendissime Domine—Mirum fortasse videbitur quod Sacræ Congregationis responsum de collegiis academicis tamdiu dilatum fuerit; verum et negotii ipsius de quo agitur gravitas et rerum pertractandarum copia effecerunt ut diuturnum tempus effluxerit antequam, documentis et rationibus pro utraque sententia rite perpensis, judicium tuto edi posset. Illud vero ante omnia significare debemus ne cogitasse quidem Sacram Congregationem aliquid minus rectum sibi proposuisse Antistites illos, qui collegiorum institutioni favere visi sunt; diuturna siquidem experientia illorum probitatem compertam habet, eosdemque in eam fuisse mentem impulsos existimat spe tantummodo majoris boni assequendi, utque religionis prosperitati in Hibernia consulerent. Attamen, re mature et quolibet sub respectu penitus considerata, fructus hujusmodi ex ea collegiorum erectione Sacra Congregatio haud sibi audet polliceri; grave imo periculum fidei Catholicæ inde obventurum timet; uno verbo, religioni institutionem hujusmodi detrimento existere arbitratur.

Monitos proinde voluit Archiepiscopos et Episcopos Hiberniæ ne ullam in ejusdem executione partem habeant: quemadmodum vero exoptasset ut antequam ex eis nonnulli apud Gubernium agerent ad legis præfata Collegia respicientis mitigationem, aliaque in eorundem favorem obtinenda, Sedis Apostolicæ sententiam postulassent, ita pro summo obsequio quod erga eandem Hiberniæ Antistites jugiter præ se tulerunt, haud dubitat quin iidem ea, quæ in contrarium præstiterint, sint retractaturi. Hæc omnia vero haud efficiunt

quominus si aliqui ex vobis nonnulla gravioris momenti ulterius notanda habeant, Sacræ Congregationi libere patefaciant, ut de omnibus rite dijudicari valeat.

Cæterum Sacra Congregatio probe noscit quanti intersit adolescentium, civilioris præsertim cœtus, scientificæ instructioni consulere: proinde Amplitudinem Tuam, et Suffraganeos simul Episcopos, hortatur, ut media omnia legitima quæ in vestra sint potestate ad eandem promovendam adhibeatis. Curandum erit ut Collegia Catholica, quæ jam constituta reperiuntur, magis magisque floreant, eis additis, in philosophica presertim facultate, utilioribus cathedris quæ fortasse desiderentur, atque ita ea Collegia disponantur, ut majori adolescentium numero, prout regionum adjuncta exigant, patere possint. Imprimis vero opportunum Sacra Congregatio fore duceret, si, collatis viribus, Catholicam academiam ad illius instar quæ per Belgii Antistites in civitate Lovaniensi fundata est, in Hibernia quoque erigendam Episcopi curarent.

Hæc vero omnia ut ex votis feliciter contingant, Sacra Congregatio Episcopos hortatur quatenus mutuam unionem maximamque concordiam perpetuo servent, neque se partium studio abripi sinant ob negotia quæ sacrum ministerium ipsis creditum haud attingant, cunctisque pateat Dei cultum, religionis bonum, animarum demum salutem eosdem tantummodo quærere.

Hæc vero eo majore studio vos præstituros arbitramur, cum eadem in omnibus Sanctissimi Domini Nostri Pii IX sententia extiterit; postquam enim accuratam de universo hoc negotio notitiam sibi comparasset, Sacræ Congregationis consilium probandum censuit, eique supremum auctoritatis suæ robur adjecit.

Precamur Deum interim ut Amplitudinem Tuam diu sospitem ac felicem servet.

Amplitudinis Tuæ,
Romæ, ex ædibus Sacræ Congregationis
de Propaganda Fide,
Die 9 Octobris, 1847.

Ad officia Paratisimus,

J. PHIL. CARDINALIS FRANSONI, P.D.P.F.
ALEXANDER BARNABÒ, *Pro Secretarius.*

Illusmo. et Revmo. Domino, Michaeli Slattery,
Archepiscopo Casseliensi.

ILLUSTRISSIME AC REVERENDISSIME DOMINE—Excerpta nonnulla ex Statutis, quæ pro novis Hiberniæ Collegiis redi-guntur, ac suffragia super iisdem ab Episcopis data occa-sionem Sacræ Congregationi praebuerunt, ut eo potissimum sub respectu de praefatis Collegiis iterum pertractaret, quid-que pro spirituali bono Catholicæ Gentis Hibernensis esset rescribendum sedulo ac mature perpenderet. Licet vero præfata Statuta ea sub forma consistant, ut dijudicari non valeat quantæ auctoritatis, attenta Anglicani Regni consti-tutione, sint futura; omnibus tamen mature pensatis Sacra Congregatio adduci non potuit, ob gravia et intrinseca eorun-dem Collegiorum pericula, ad emolliendam sententiam de

illis prolatam ac, probante Sanctissimo Domino Nostro, quatuor Metropolitanis expositam Nonis Octobris Anni Superioris.

Cum autem innotescat quanto studio Clerus et integra Natio pro iis adlaborent quæ ad bonum Ecclesiæ promovendum referuntur, de Universitate Catholica erigenda Eminentissimi Patres haud desperandum censuerunt; imo consilium hujusmodi iterum iterumque commendarunt, ut in ejusdem executionem omnes pro viribus operam suam conferant, sicque pleniori Catholicorum instructioni satisfiat quin ullum exinde eorumdem religio detrimentum patiatur.

Quam Sacræ Congregationis sententiam Sanctissimus Dominus Noster omni maturitate ac prudentia perpensam auctoritatis suæ pondere probandam confirmandamque esse duxit, voluitque, eam quatuor Archiepiscopis remitti, respectivis per eos Suffraganeis communicandam.

Dum vero id exequor, significare etiam debeo Sacram Congregationem imo et Dominum Nostrum illud imprimis habere in votis, ut Sacerdotalis concordia servetur, ac summopere cordi vobis existat unitatem spiritus colere quam plurimum Apostolis suis Christum Dominum commendasse Sacrosancta Evangelia testantur. Et quoniam Antistites alloquor, qui Ecclesiæ historiam et SS. Patrum præclara monita perspecta habent, supervacaneum profecto arbitror vel ista adducere, vel commemorare quæ bona Episcoporum consensio Ecclesiæ contulerit, quanta vero mala ex eorumdem dissensione dimanverint: cumque illam unanimes omnes quidem exoptetis, abs re tamen non erit vobis in mentem revocare, ut opportuniora quoque media ad eam obtinendam seligatis, alacriterque adhibeatis. Ea vero prostant in Sacris

Canonibus cæterisque Ecclesiasticæ disciplinæ regulis, quas quidem si exactissime in ministerio vestro persequimini, et si in dubiis vestris ad Apostolicam Sedem provocabitis ut per Eam quid vobis agendum sit tuto innotescat, supradicta unio magis magisque firmabitur, atque consistet. Inter cætera, SSmo. Domno Nostro probante, illud commemorandum vobis censuit Sacra Congregatio, ut Sacerdotales conventus ex ordine, et ad SS. Canonum et librorum liturgicorum tramitem in posterum fiant; alioquin sententiarum varietas indies augebitur, nihilque boni ex hujusmodi conventibus, qui potius sæcularem quam religiosam speciem præ se ferant, exurget ad Ecclesiasticam disciplinam, cui solummodo inservire debent, rite dirigendam: proindeque utillimum erit acta conventuum ad Apostolicam Sedem transmittere, sicuti etiam statis temporibus litteras dare de statu vestrarum Ecclesiarum prout sancitum est, ut opportuna hinc responsa excipiatis.

Hæc vero vobis significantur non quia dubitatio ulla exoriatur de obsequio vestro erga Apostolicam Sedem; siquidem Orbi universo exploratum est quam sit fervens, et constans; novumque de eo testimonium litteræ omnes pro supradicto Collegiorum negotio redditæ perhibent: verum ut et significationibus istis facto iterum comprobetur; cumque de gravioribus negotiis accurate ad eam Ecclesiam referatur, unde unitas Sacerdotalis exoritur, facilius et inter vos eadem unitas hac ratione consistet.

Interim Deum precor ut Amplitudinem Tuam diu sospitem ac felicem servet.

Amplitudinis Tuæ
Ad officia Paratisimus.
Romæ, ex Æ. S. C. de Proda Fide
die 11 Octobris, 1848.

J. Ph. Card. Fransonius, *Præ.*
Alexander Barnabò, *a Secretis.*

Illusmo et Revmo Domino, Michaeli Slattery,
Archiepiscopo Casseliensi.

ILLUSTRISSIME AC REVERENDISSIME DOMINE.

Licet Hiberniæ Episcopi ea potissimum de causa plenariam Synodum celebraturi videantur, ut quoad Collegia uniformis disciplina per Hiberniam retinenda communi deliberatione statuatur, attamen id peculiariter per Amplitudinem Tuam commendari iisdem voluit Sacra Congregatio; eoque pæsertim hortationes in Apostolicis Litteris contentas dirigi significes oportet. Id vero feliciter præstituros confido si a debito erga Apostolicam Sedem ejusdemque responsa obsequio vel minimum deflectant, atque in illud potissimum intendant ut Religionis bono atque animarum saluti, nullo partium studio abrepti, optima ratione consulere studeant. Interim per Amplitudinem Tuam Episcopis significandum duxi mirum videri quod nonnulli asseverare

haud dubitaverint, post responsa de Collegiis jam lata, presbyteris licere officia quædam in iisdem Collegiis gerenda suscipere. Enimvero si ob gravia et intrinseca pericula prædicta Collegia in Religionis detrimentum obventura declaratum est; si admoniti sunt Episcopi ne ullam partem habeant in erectionis eorumdem executione; patet profecto nec aliis Ecclesiasticis viris licere munus quod ad eadem referatur Collegia obire. Quod vero alias controversias spectat eorumdem Collegiorum causa excitatas, Episcoporum erit, præfatis Rescriptis sedulo perpensis, ut fideles ab iis Collegiis frequentandis retrahantur, regulas ejusmodi proponere generatim ubivis servandas, quæ et iisdem respondeant Rescriptis, et æquitati ac benignitati, quam ipsa Apostolica Sedes suo commendat exemplo, conformes existant. Interim Deum precor, ut A. T diu Sospitem servat.

Amplitudinis Tuæ,

Romæ, ex Aed. S. C. Propaganda Fide,
Die 18 Aprilis, 1850.

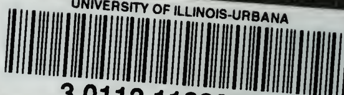
Ad Officia Paratisimus

J. Ph. Card. Fransoni, Præf.
Alexander Barnabò, a Secretis.

R. P. D. Paulo Cullen,
Archiepiscopo Armacano.

FINIS.

UNIVERSITY OF ILLINOIS-URBANA
3 0112 118806907